

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SCONDIÆ ILLUSTRATÆ
VOLUMEN SECUNDUM,

Vel

TOMUS XI.

In quo

ANALECTORUM SCONDICORUM
LIBER PRIMUS.

Sive

APOLOGIA
HISTORIÆ SVECANÆ,

Magnam partem Historiæ Ethnicæ Regnorum Borealium
Complectens:

Quam

Ab Orbis diluvio, & Anno Mundi MDCLVI. ad Salutis
humanæ DCCC. fideliter compilavit Kajanaburgi
JOHANNES MESSENIUS.

Ex MS:to Auctoris

edidit

JOHAN: PERINGSKIÖLD.

STOCKHOLMIÆ,
Literis OLAVI ENÆI, Regii Archivi Antiquitatum Typographi,
ANNO CHRISTI MDCCIII.

SECOND VOLUME

TOMES XI

THE HISTORY OF GREAT BRITAIN

BY JOHN HAYES

AS ORDERED BY PARLIAMENT

JOHN HAYES

PRINTED BY J. HAYES

IN GREAT BRITAIN

BY J. HAYES

IN GREAT BRITAIN

ANALECTORUM SCANDICORUM
LIBER I.

Sive

APOLOGIA HISTORIÆ SVECANÆ.

Ilustre Suecorum Gothorum-

que regnum, à cujus primordio hanc Chronologiae Censuram, qua par est fidelitate & sedulitate modo traducturus, amplexu magnæ Germaniæ, de sententia vetustissimorum Cosmographorum continetur.

Quippè amplissima Scandiæ regna, Sueciam, Gothiam & Norvegiam, illorum plerique limitibus Germaniæ comprehendunt, velut Albertus Crantzius locuple nobis in vestibulo suæ Historiæ perhibet testimonium. Hæc verò peninsula, boreali parte mundi sita, multis veterum ignota fuit Historicorum, ut ex eodem liquidè constat. Et postquam sub imperio Vespasiani quorundam occæpit calamo aliquantulum inclarescere, multimodo nominis vocabulo sensim deindè obscurata delituit, donec clarissimus Gothorum encomiastes & alumnus Jornandes, ipsam toto orbis conspectui sic manifestam reddidit, ut pristinae vetustatis caligini non sit amplius caput submissura. Hæc itaque non Baltia, nec Basilia, aut Scanzia, Scandinavia vel Scania, sed Scandia, nominis genuina compellatione, de regionis amœnitate vocabulo primitus derivato, dicenda, à Cajo Solino, maxima omnium Insularum Germaniæ; à Plinio, clarissima & amplissima, alterque velut terrarum orbis, propter incompertam ditionum amplitudinem; Et denique ab Antistite Ravennate, vagina gentium jure appellatur. Utpòte cum non fortissima solum agmina Gothorum, sed & aliæ triginta strenuissimæ nationes, variis inde temporibus egressæ, ut ex sequentibus evadet paginis manifestum, debita reverentia matrem agnoscant, & vicissim de tanta sobole non immeritò ipsa sibi gratuletur.

Circumdatur autem tota propemodum Scandia maris vastissimi fluctibus, quod ab Oceano per angustas admodum fauces ingrediens occiduo, Cimbricam Chersonesum, ab ipsa separatam Saxoniam conjungit. Deindè plagam Gothiæ contingens sinu laxiore meridionalem, bina

A

ex

Descriptio Scandia. se protendit brachia ; quorum unum secus litora Sueciæ orientalia in boream longissimè protensum , limites contingit Lapponiæ. Sed alterum in sinum usque Venedicum porrectum versus aquilonem , cum altero nobilissimam Finnonum peninsulam suo claudit amplexu. Meridianam verò Scandiæ provinciam australes occupant Gothi , arctoam Biarmj , occiduam Norvegi , & ortivam Finlandi , Moscoviæ contermini. Quocirca regnum Gothorum , australes Scandiæ complectens ditiones , à meridie , ortu & occasu , sinu alluitur Gothico , à cujus boreali latitudine Suecia & Norvegia , velut rami duo prolixi de uno prodeuntes arboris stipite , ad septentrionalem usque diffunduntur Oceanum.

Interim Gothia domi in suo fovet gremio regiones amplissimas , quarum potissimæ , Ostrogothia orientalium , & Westrogothia occidentalium terra Gothorum , in plurimas , ipsasque populosissimas dispersitæ provincias. Verum de occidua Gothia austrum versus progredientibus , diffusæ terrarum ditiones , Hallandia , Scania & Blechingia occurrunt , olim calliditate Danorum regno Gothorum nullo jure subductæ , & Marte deinceps vario frustra sæpius repetitæ. Atqui his ad occasum relictis , Smalandia , Gothorum australium exsurgit patria , Verendiam & Møringiam , primævum Longobardorum natale solum complexa. Hujus autem litoribus objacet , exiguo maris interlabente sinu , amœnissima Oelandorum insula ; A qua non multo undarum semota spatio , famosa illa veterum insula Gotlandia , primam Gothorum agminibus de Scandia se turmatim effudentibus , olim imperitiens stationem , longo deinceps seculorum decursu Regi Gothorum auscultans , donec superiori seculo per fraudem subjiceretur Danorum imperio.

Suecia Scandiæ regnum , indigenarum frequentiam & divitiarum abundantiam reliquis longè præstantius , à septentrione Biarmiâ suppolari in citeriorem & ulteriorem partita , & utraque Lappia meridiem versus , vastissimaque Scrifinnia ad orientem clausâ , circumscribitur. Postmodum immenso regionum discursu comitatur Bothnia orientalis , Finlandiæ contermina , & occidentalis , quam limite contingit Angermannia borealis & australis ; Ab occiduo latere Jemptis , & meridiano conjuncta Medelpadis , Helsingiæ tandem oris & Gestriciæ ad austrum fusè procurrentibus. Atque hanc quidem comitatur primaria Sueonum ditio Uplandia , Regiam observans Stocholmiam , ad aquilonem Dalecarlorum & Metalliferorum frequentissimis regionibus , & sub occasu Vefmanniæ & Nericiæ cultoribus crebro stipata , quibus ex adversa accedit plaga ditio Sudermannorum.

Denique ex Suecia & Gothia , orientem versus nobis vela nunc facientibus , medioque fermè pelago Alandiam patriam Alanorum , piscium proventu insignem , prætermensi , se præbet Finlandia contemplandam , in occidua sui parte duplicem complexa regionem , borealem , versus arctos populos prolixè secus litora excurrentem Suecorum , & australem in meridiana Finnoniæ protensam litora ; Cui latus stipat orientale Nylandia , prope sinum Venedicum capto exordio , & in ortum ad occiduos Moschorum limites progrediens , obviam habet Careliam ; Quæ Moscoviæ ad orientem , & Sueciæ cui paret , ad occidentem valedicens , in Septentrionis penè ultimam properat regionem. Mediterraneas autem Finlandia ditiones ; Tavastiam , Satagundiam , aliasque nobilissimas provincias , moderno & superiori ævo Moschorum dominio Sueonum potentiâ meritò sublatas , amplexatur.

Ideoque Finnonia tam immensis terrarum procurfibus diffusa, priusquam Sueciæ partim & Moscoviæ submitteret caput, non uno sed pluribus conspicua fuit diadematibus; prout ipsa quoque Suecorum & Gothorum regna clarissima, XII. in sui primordio Toparchis obedivère, annua regi Upsalensium tributa, velut summo regnorum borealium Monarchæ, ex decreto Othini olim sancito pendentibus, quemadmodum ex progressu operis liquidum evadet. Verum procedente ævo quina duntaxat evasere, & tandem bina solummodò, quæ etiam in monarchiam contracta, uni Suecorum Gothorumque Regi aliquot seculorum decursibus hætenus obtemperavère. In XV. tamen Ducatus & XVI. Comitatus amplissimos distributa, de his, aliisque patriæ ornamentis & incrementis Specula nostra evidens testimonium perhibente, velut quoque nobis suffragante clarissimo Danorum Poëta Erasmo Michaelio Læto in poemate Rerum Danicarum, Scandiamque nostram illustrante, *Lib. 3. p. 81.*

*Scandia quæ magni est soboles & plurima mundi
Portio, non uni, cum sit vastissima, paret,
Aut se subdit Hero, triplici ceu jure, parique
Pene etiam spacio divisa est Regibus, etsi
Prisca tamen plures, ceu fama est Secla Tyrannos
Hic regnasse ferunt, parvis mortalia regnis
Cum contenta forent.
Hæ Sueco gentes etiam cessere; proinde
Huic terræ major jam portio militat, inde
Norvegis.*

Hæc de situ Scandiæ, nunc de Scandiotarum primo in ipsam adventu, quem ante orbis eluvionem negat accidisse vir doctissimus Gilbertus Genebrardus, *Chronolog. Lib. 1. pag. 11.* alleverans primam etatem transactam intra mundi mediterranea, nec ad fines Asiæ, Africa vel Europæ pervenisse. Sed tamen fluctuum exundatione cessante, post sumptam de malitia hominum vindictam, primam in his generis nostri fatetur institutam restaurationem; ut fuere, inquit, generis humani primordia in Armenia, Mesopotamia, Chaldæa, Syria, ibique ante diluvium homines duntaxat incoluere, ita alie regiones ipsa post diluvium sunt primum habitata. Verum quod sequenti paginarum contextu, universam fermè circa annum mundi, juxta Funcii supputationem & recentiorum Theologorum, MMXLI. habitatoribus fuisse destitutam Europam contendat, illud veritati nequaquam consentaneum. Enimverò auctoritate vetustissimorum liquet Historicorum, Berosi Chaldæi, Hieronymi Egyptii, Maseæ Damasceni, Archiloci Græci, Trogi Pompeji, Justiniani, Philonis, Catonis, Isidori, Diodori Siculi, Josephi, Jacobi Bergomensis, Bartholomæi Anglici, Mathiæ Westmonasteriensis, Hermanni Schedels, & Petri Trecensis, aliorumque clarissimorum testimonio Scriptorum, veterum & recentium, quod anno conditi orbis MDCLVI. vindicibus aquis sit mundus obrutus, solo Dei cultore fidelissimo Noa

*Habitatio
Scandia.*

rente anno, tribus filiis orbem terrarum partitus est, in quem novas sensim deduxit colonias, supremam sibi tamen gubernationem reservans; potissimum verò regionum occidentalium, quas anno CVIII. accessit, & septentrionalium quas CX. evoluta ab aquis anno revisit. CXXXI. autem Nimbrotum Babiloniæ sceptro decoravit, & primum salutavit Chaldæorum Monarcham.

Quamobrem ille, & avus, propatruique, Sem ac Japhet, gentium sibi commissarum fidelem impendere occipiunt moderationem, sicut & filii, nepotesque. Nam Magogus, Japheti secundogenitus, avi beneficio Scandiæ imperium nactus, illam teste Gotho nostro, LXXXVIII. post eluvionem anno ingressus est, de suo illic nomine Magogas profeminans gentes, quæ temporis progressu, Gothi, Getæ, & Scythæ sunt appellatæ. Atque ita constat primam populorum in ditiones arctoas hanc fuisse immigrationem, non ex Genebrardi, sed longè vetustiorum & multo celebriorum sententia Chronographorum verissima, circiter annum post mundi exordium, MDCCXLV. institutam.

Ideoque regna Scythica & borealia, tantorum suffragio virorum suffulta, primas originis in secundâ mundi renascentis ætate sibi jure hæctenus meritissimo vendicarunt. Et procul dubio filiis & nepotibus sanctissimus vir Noha, majori zelo sinceræ in Deum religionis observationem & propagationem, quam regnorum gubernationem commendavit. Ac mandato promptè obtemperans avito Magogus, suæ per borealia mundi climata, unacum reipublicæ habenis, verum Dei cultum tradidit posteritati, cujus observantissima, quam diu primæ innocentia, & aurei seculi pietas probitasque mortalium pectoribus persisteret. Verum CD. ab inundatione terrarum annis innocenter transactis, orto sub Niro in Assyria Idololatriæ cultu, huc pedetentim quoque in septentrionem fuit propagatus. Unde nostrates etiam hodie quodvis appellant sculptile, Belete / quasi Beli similitudinem & effigiem, quam filius Ninus venerandam impiè demandans, aliis quoque gentibus sculptilium fabricandorum & venerandorum sub eadem inprimis nomenclatura nefariam tribuit occasionem, majoribus deinceps superstitionibus cumulatam. Quippè Cananæi, Chami proles impiissima, fortitudine populi Israelitici de terra promissionis exacti, & orbem pervagati, hucque gentium tandem profeminati, abominanda populorum vanitate imbue-ruht. Deinde Trojanarum pars non modica reliquiarum ad litus appulsa Scandianum, suorum quoque effecit particeps deliriorum. Et cum multo seculorum decursu boreales miserandam huic impietati operam impendissent, Romanorum denique excurrentium potentia indigenæ minoris Asiæ cedere compulsi, huc post varios regionum anfractus, Duce famosissimo illo mago Othino etiam concesserunt, incolas denuò non solum novis idolomania ritibus, sed etiam horrendis maleficiorum artibus contaminantes, velut operis procursum, hanc terram orientalium populorum immigrationem fusius pertractando fiet manifestum; nunc intermissæ de Magogo calamum accingentes narrationi.

JAPHETUS proinde justissimi patris Nohemi primogenitus, testante Sacrà Geneseos Historiâ *cap. ii.* ultimo passim inter germanos loco recensetur, quod Semo prima dignitatis subsellia, ob salutiferam de illo lineam Christi promanantem, Chamo deinde altera, propter nominis gloriam & regnorum potentiam, licet paternâ cumulatâ ter maledictione, & Japheto tandem minoris potentia hæredi, promissionem nihilominus ob-

obtinenti, de habitatione in tabernaculis Semi, & fidei societate postima collocantur.

Hujus autem filius MAGOGUS, tertius fatōr & propagator gentis Scythicæ, suffragio Josephi, *lib. 1. cap. 11.* aliorumque per plurimum, originem quoque Gothorum Sueonumque populo, teste Jacobo Bergomeni, & Hermanno Schedels, sub exordio Magogas de suo compellatos nomine, præbebat. Quorum, velut etiam vastissimæ Scythiæ, in Asiaticam & Europæam divisæ moderator assignatus generalis, illic multo rerum potitus tempore, donec à Nimbrotō Babyloniorum Regē vocatus, multiplici coloniarum frequentia succinctus, in Cœlosyriam ablegaretur, ubi annum circiter CLXXV. à diluvio urbem condidit Magogibi.

Interim verò filii, quos juxta Gothum habuit quinos, Sueno, Getar, Ubbo, Thor & German, paternum sibi relictum borealium regnorum imperium suscipiunt gubernandum. Verum quod idem noster chronographus, asseveret Magogum anno LXXXVIII. post inundationem Geticas ingressum regiones, & prima throni exordia in Finlandia Sueonum Tanaim versus regione posita usurpasse; & tandem indè finu Venedici maris transmissō, cum multo populorum agmine in Scandiam appulisse, & prima Reipublicæ arctœ fundamenta jecisse, nequam reluctor; Præsertim cum audacter ad vetustissimos provocet patriæ Annales, quorum permagnam hinc copiam secum exportavit. Quamquam interim donec mihi similitum potestas facta fuerit monumentorum, primam in Scandiam migrationem potius filio Gogo, seu Getero, arbitrer referendam acceptam, velut imposterum comprobaturus.

Neque mox Scandiæ amplissima regna Monarchis obtemperabant, sed in plurimos dissecta principatus, Toparchis, vulgò Nesfongar dictis, auscultabant, & deindè acceptâ gubernationis consuetudine à Judæorum florentissima Republica aliquandiu Judicum potestati obedivere. Sed tandem pro more gentium aliarum, paucioribus deputatis Regibus regni committunt axioma, quod multo seculorum ævo transactō, uni *Enevols Rong* appellato, porrexere. Ex quibus liquet universis, à Magogo Scythas, Gothos & Sueones, imò & Danos, testimonio Hermanni Schedels, Mathiæ Vestmonasteriensis, Petri Trecensis, M. Christierni Petri, Jonæ Koldingensis & Haraldī Huitfeldii, propagatos, nulloque jure, sed mera libidine maledicendi, Rosfontanum in nos & suos impudenter, Scytharum nomine debacchatum. Quandoquidem ex sententia gravissimorum virorum, Strabonis, Claudii Ptolomæi & Bodini, aliorumque veterum authorum, mortalium justissimi perhibeantur. Undè Flaccus Horatius de ipsis encomion fert tale:

Dos est magna parentum

Virtus, & peccare nefas, vel precium mori.

Nec minus hinc manifestè constat, Scytharum esse imperium vetustissimum, & primo dignitatis fastigio collocandum, utpotè à quo etiam plerique hominum hac per orbem terrarum vigentes tempestate, summæ, infimæque conditionis, velut de gremio populorum fecundissimo semet fateri coguntur oriundos. Atque hæc de Magogo pauca, quo in Scythia Asiatica & Cœlosyria relicto, in Scandia cum filiis posterisque calami terminos imposterum defigemus.

SVENNO, juxta mentem Gothi, primogenitus Magogi, Suecorum potitus sceptro, nomen genti de suo perhibetur indidisse. Laurentius autem Nericius, à *Suedia* id est adurere, quod primi Sue-

ciæ coloni frequens densumque sylvarum exurendo nemus, regionem fementi & mortalium reddiderint idoneam habitationi, indeque *Sve-*
denland / quasi terram ustulatam à Germanis appellatam. Alii, quo-
 rum mentionem injicit Ericus Upsalensis, nomen derivant Sueciæ, à
Zwerif / binis regnis, eò quod regum Suecicorum monarchia ex Go-
 thorum Sueonumque imperio in unum conflato constare manifestum
 sit; Ideoque Suitensium urbem à Gothis hinc progressis fundatam, in
 memoriam soli paterni, *Zwerif* vulgò, Latine Turegum, idem signi-
 ficans, vocitatam: Velut quoque eadem de causa uni regnorum dein-
 ceptis armis plagam ad orientalem subactò, *Osterrif* / & alteri occasum
 versus posito, Sueviam, quasi Sueciam nominasse. Verùm hanc non
 acceptans Ericus opinionem, affirmat populum, Japheti progeniem,
 de Scythia huc translatum frequenti colonia, patriæ vocabulo primi-
 tivæ meritò hanc ditionem exornasse, quæ progressu temporis Suecia
 dici occæpit, gentibus ut mores sic nomina variantibus; Distinctionis
 tamen utrinque gratia, priorem ab ipsis Mesiam fuisse vocatam. Non-
 nulli propius memoratæ accedentes sententiæ, non à Scythia Nohemi
 dictam nepote, quemadmodum Berofus Chaldæus contendit, sed à
 vulgari borealium populorum nomenclatura *Schyta*, artis peritum sa-
 gittariæ denotante appellatam, à vicinæ regionis accola, quod arcubus
 & balistis ipsum ingeniosè hujus oppugnarent indigenæ; Eodemque di-
 ctionis vocabulo, gentem utrinque Tanais in Asia Europaque telorum
 jactu dexterè militantem, ab exteris olim nuncupatam. Atque illo
 quidem Asiaticam hætenus gavifam nomine, plerisque ethymon igno-
 rantibus genuinum, falsumque proinde comminiscens, sed Euro-
 pæam ab immigratione alienigenarum, & negotiatione accolentium vo-
 cis originem quoque ignorantium, inprimis *Swidiot* / pro *Schytiot* /
 quod Scytharum signat possessionem, prout vetustissimum Norvegiæ
 chronicon asserit, testans quidquid regionum cis paludem Meotidis illa
 quondam vocula in veteri Gothorum idiomate nominatum. Deinde
 Suiam, ab ignorantibus lectionem Gothicæ contractionis, & tandem Sueviam,
 Sueciam, Sueoniam, & à Germanis Suediam vitiosè pronunciatam.
 Hinc Scythæ nostri Scandiani apud plerosque vocantur scriptores, Si-
 tones, Suetidi, Suetans, Suevi, Suedi, Sueones, Sueci, Normanni,
 Hyperborei, Illeviones, aliisque portentosis, ut videre licet apud Clau-
 dium Ptolomæum, Cajum Plinium, & Jornandem Gothum, reliquos-
 que Scandiæ mentionem facientes, nomenclaturis. Hæc autem legitimi
 vocabuli variatio multifaria, ignorantia characteris Gothici & ejusdem
 abrogationi, in maximum cæterarum antiquitatum quoque nostrarum
 dispendium, expensâ est referenda. Præsertim verò cum Scythia, &
 Suecia iisdem propemodum Gothicarum literarum fingantur lineamen-
 tis. Atqui à vetustioribus & vicinioribus, rerumque nostrarum gna-
 ris, quorum agmine primarii, Eginhardus Caroli Magni Cancellarius, &
 M. Adamus Canonicus Ecclesiæ Bremensis, aliique de choro eodem, &
 veritatis foro, hanc boreæ plagam in suis passim opusculis vocant Scythiam,
 & mare quo alluitur undique propemodum appellant Scythicum.

Itaque Suecia non religionis duntaxat Christianæ primam, se-
 cundum Deum agnitionem, sed & hujus veritatis cognitionem, cum
 aliis vetustatum documentis, Ecclesiæ Bremensis Præsulibus refert gra-
 tanti pectore acceptam, illam de patriæ vocabulo notitiam, velut à
 synceritatis Magistra communicatam approbans, aliis recentiorum tan-
 quam confictis abjuratis opinionibus, nec refutationem poscentibus,
 quod

quod falsitatis subnixæ admodum fragili pedamine, suo ad casum inclinens pondere. Enimverò juxta primam, non Schytia vel Suecia, sed Suennonia foret dicenda, nulli scribentium hætenus ita compellata. Juxta secundam Suedelandia & Suedia, licet illo nullus veterum neque recentium scriptorum, hoc soli Germani, à nativo seducti idiomate, utuntur, immò nec ullus Sueticorum librorum contextus illas voces antea usurpaverit. Sicut neque nostratibus & Teutonibus ejusdem notionis vocabulum, ut hujusmodi nomen regioni ab uisione sylvarum, nulla in Sueonum lingua præbita occasione præciverint assignandum; Præcipue cum nequam ab illis, ut perperam in suo adstruit chronico M. Olaus Petri, frater hujus Laurentii, sed Germani hinc vernaculæ linguæ traxerint incrementum, Bodino, Munstero, Paulo Fagio, & sermone ipso contestantibus, de quo fufius postmodum. Tertia demum adversæ partis assertio, magis profectò frivola, cum nuper à Germanorum quibusdam conficta, suum falsò arbitrantium nostro sermone vetustior, ideoque vocum Sueticarum originem inde petendam, & Suecia vulgò *Sverige*/ non *Zverige*/ plurimis ante unionem Gothiæ sub uno monarcha fuerit appellata. Non tamen inficiamur, Gothos nostrates, exterorum potitos regnorum, in sempiternam natalis soli gloriam, vocabula inde translata ipsis, & urbibus ac fluviiis imposuisse, nemine historiarum gnaro reluctante. Erii verò Upsalensis opinio, nostræ patrocinatori veritati, simul etiam insinuans, Scythicæ vel Sueticæ antiquitatem locutionis, utpotè à primis secundum eluvionem mortalibus huc propagatæ. Quamquam ergò rationibus ita convicti, Scythiam propriè regionem nostram inscribendam, tamen contraria scriptorum omnium nostro ævo florentium consuetudine, & hodierno loquentium abusu compulsi, non Scythiæ sed Sueciæ nomenclaturâ libros & sermones nostros insignimus, nè ignorantium cavillationibus nos exponamus, interim primævum patriæ vocabulum, velut sacrum depositum, domi observantes & venerantes.

Hæc de nomine, nunc de ipso Sueonum regno paulisper auscultemus eunden M. Adamum, documenta ex priscis concionatorum apud Sueonas archivis, in Ecclesia Bremensium fideliter ab antiquissima hominum memoria asservatis petita, & in historiam redacta commemorantem. Namque testimonio tantorum virorum olim suffultus, Sueciam propter immensam vocat magnitudinem, alterum orbem, ad Riphæos usque alpes protensum, & vix bimestri continua profectioe permeabilem; Regionem fertilissimam, agrum frugibus & melle opimum, pecorum pastu nulli secundum, fluminum sylvarumque oportunitate conspicuum, peregrinis oppidò refertum mercibus, ita ut nullis Sueones indigeant opibus, *exceptâ*, inquit, *quam nos diligimus sive potius adoramus superbia*. Omnia namque instrumenta vanæ gloriæ, hoc est, aurum, argentum, sonipedes regios, pelles castorum, & marturum, quæ nos admiratione sui dementes faciunt, illi pro nihilo ducunt. Hæc ille, quæ pro dolor, in modernos Sueciæ indigenas nequaquam competunt, plus nimio opum & superbiæ studiosos. Heu dedecus veri Dei cultores, ab idolorum sequacibus, vel certè rudibus primitivæ Ecclesiæ alumnis superatos. Bellicæ tamen virtutis gloriam, velut pectoribus suis immortalem à majoribus acceptam, mordicus hodiè etiam conservant, de qua idem Adamus, perhibens Sueonum populos multos, viribus & armis egregios, tam in equis quàm in navibus juxta optimos bellatores, indeque suâ potentia ceteras aquilonis gentes confringere videri; Reges ha-

habere antiquos genere. Insuper alia non pauca gentis nostræ præclarissima encomia apud ipsum videre licet, in operis sui peroratione. Quam idcirco Dani quidam laudi Sueonum invidentes, malignè in suis exemplaribus suppresserunt, sinceritate tamen & candore Ottonis Dyringensis & Erpoldi Lindenbruchii publico deinceps conspectui restitutam. Quamquam eadem propemodum nostratibus gloriæ lineamenta Danus Poëta, suo Rerum Danicarum Dramate, ipsis alias non satis benignus, appingat, pag. 301.

*Gens est Sueonum latissima magno
Imperio, cui sors vastos submittere fines
In boream, ac strictis subjectum aquilonibus orbem
Et proferre dedit.
Ex aliis tamen omnis habet proventibus, undè
Magnificè sese extulerit, populosque mereri,
Et retinere potest, pecorum ditissima, ferro
Præcipuo, & nivei superat bonitate metalli
Ac cupro, & diti maculosa tergores lyncis,
Egregii mores hominum, atque affatibus ultrò
Humanis, largique manu & virtute, fideque
Hospitibus summa, & prompti communibus uti,
Mundities celebris, cultaque industria vitæ.
Hi populis ritus, hæc est natura.*

Sed jam ad Suennonem reversus, apud Johannem, quem in hoc sequor, aliud nihil historiæ & memoriæ dignum comperio, quam quod frater Gothorum fascibus potiretur quando Suecorum affidebat Suenno gubernaculis. De illo proindè rerum ordo postulat narrationem consequentem.

GETHAR sive GOGUS, ex sententia Johannis, regno in Scandia potitus, gentem de suo condidit illic vocabulo, ex qua nimium multiplicata, coloniæ in Vitaflet sub ævo Saruci expeditæ. Quæ chronographi nostri assertio, propter occurrentium dubietatum paulò fusius enodanda ventilationem. Ac inprimis quidem liquet ex memoratis, quæ paucis hic repetenda duxi, Magogum, ex mente Gothi, Japheto fatum patre, suscepto moderamine Scytharum, aliquandiu cis Tanaim moras traxisse, & tandem indè per sinum Venedicum cum suis in Scandiam penetrasse familiis; Ubi quinque filiorum unus Getar vel potius Gogus, in ditionis portione sibi sorte attributa, populum regnumque clarissimum de suo fundaverit appellatum nomine. Cujus posterii throno Gothorum, quæ ante coloniarum in Sielandiam Danicam, quæ etiam post emigrationem sunt potiti, frequentissima cum Suecis, Danis ac Norvegis, illaque gravissima gerendo bella, donec in unam cum Sueonibus societatem & imperium redacti, auspicio & ductu unius monarchæ, non his solum, verum omnibus propemodum mundi nationibus formidabiles evasere. Cui sententiæ meum quoque accedit suffragium, præterquam quod Magogum, ob expeditionem illam à Nimbroto in Cælosyriam, ipsi commissam anno post orbem inundatum CXXXI, non Scandiam ingressum, aut subito arbitrer remeasse, quò etiam Gothus tandem eadem de causa videtur propendere. Ideoque populum Scandiæ cum reliquo
jux-

juxta Meotidem relicto, ante migrationem de conditore Magogas appellatos. Deinceps autem utrosque Scythas, & hos insuper Geras vel Gothos aut Gogos ab ipso dictos existimo genarcha. Atque Gogum non Magogum huc primos traduxisse inhabitatores, testatur M. Christianus Petri Canonicus quondam Ecclesiæ Lundensis, in chronico Danorum rhythmico. *Vide Trecentem &c.*

Antiquissimum quoque Danicæ Historiæ fragmentum idem prope confirmat, nisi quod ipsum nominat God, de posteris Gog in Græcia remanentis ortum, & in hanc duxisse plagam cohortes populorum. Quem inde natum reor pro certo errorem, quod cum Gog & Magog pro eodem à multis veterum usurpentur, author hujus fragmenti, Gogo illic moram & Godo huc assignaverit expeditionem, ignarus Gogum neque eundem cum Magogo, neque fratrem ut quidam perhibent, sed filium, vel certè aliquem magna de stirpe nepotum. Hinc meritò utrique accepta fertur inhabitatio Scandiana, & populus de nomine utriusque apud Ezechielem compellatur, Arctous, velut Adamus Bremensis pag. 23. scite interpretatus. His concordat Vitechindus priscus Saxonum Historicus, lib. 1. & Andreas Rosendus libro Antiquitatum Lusitanicarum, lib. 3. contendentes Gothos de nomenclatura ductoris nuncupatos. Itaque Vestmonasteriensis præfatæ inscius vetustatis, nostros de similitudine syllabæ postremæ in vocabulo paterno cognominatos, perperam reliquit posteritati.

Turpius tamen hallucinatus Arngrimus Jonas in Chronico Islandorum, asseverans Gothos à gigantibus Cananæis ortos primitus, etiam nomen traxisse, indeque in primis Jettas, Jætas, deindè Getas, & tandem Gothos esse compellatos, cum Jette, vulgo Scandiano denotet gigantem. Enimverò Gothi, duce Berico, mox secundum expulsionem Cananæorum de Palestina Josuæ auspicio hinc progressi, & vicinos aggressi manu victrici populos, ipsis Cananæis in Illyrico & Pannonia morantibus, Getica & Scythica cæperint inclarescere per mundum nomenclaturâ.

Undè nec gentis, nec nominis indè originem liquet propagatam; præcipuè cum has oras, velut latrones multo post tempore Cananæorum reliquiæ gigantes accesserint, & per Gothorum in exteris absentiam dominio potiti, miram in subjectos populos exercuerint tyrannidem, donec indigenarum conspiratione unanimi partim deleti partim expulsi, in Jutiam, undè venerant, remearint. Hanc namque ex vicina ingressos Germania, largior Jettiam, Jætiam & Jutiam de proprio vocabulo appellasse, cum idem quoque Arngrimus, Danis adblandiens, affirmet eosdem postea Kemper / nimirum pugiles & Atletas portentosæ molis, & tandem Cimbros, indè reflexa voce salutatos. Hinc etiam Jornandes asserit Danos ob nimiam proceritatem inter omnes boreæ nationes, nomen sibi præcipuum vendicare, ac majores illorum Gautigoth, hoc est gigantes, acre hominum genus, ad bella promptissimum, exesis rupibus quasi castellis ritu belluino inhabitans. Quamquam in hoc labi videatur Arngrimus, Cimbros de Kemper / vocitatos. Siquidem populus ille ex Trojanorum ortus reliquiis, ad paludem Meotidis confidens, ante Cimbricæ Chersonesus ingressionem, appellatus sit Sicamber, & urbs illic fundata, Sicambria, indeque postmodum Cimbricus cæperit nuncupari. *vide Bodinum.*

Ex his proindè manifestissimum evadit, Danos non esse Getas vel Gothos, nec Jutiam Gothiam; sicut neque Gogi regnum, Oster-
B gyl-

gyllandiam, prout ipsam Dani, ad defraudandos Sueones gloria Gothorum inde progressorum, malignè inscribunt libris suis. Sed Ostergotiam, vel potius Ostergetiam, Gothorum nempè orientalium, & Westergetiam occidentalium patriam compellendum. Simili modo sequitur ex memoratis, Jutiam vel Jutos, non à Jutore Saxonum principe, velut falsò quidam adnotarunt, verum à Jetis olim nomen sortitos hodiernum, nulloque Jure Gothorum sese titulo passim ostentare.

Denique & illud hinc colligere licet, contra Islandum, priscam Gothorum linguam, qua postremi Dalecarlorum purâ hodiè soli & fortassis Islandi quoque utuntur, aliæque remotiores ab exterorum conversatione nationes boreales, & nos in codicibus duntaxat vetustissimis fruimur, neque à Cananæorum, neque Trojanorum, vel Asiaticorum huc migratione natam, sed à Magogi posteris in has protinus illatam oras, hætenus protei more perseverasse, quemadmodum illa petris tunc inarata durissimis, hodiè verax de sua testimonium perhibet vetustate.

Et hujusmodi non tantum in Scandia passim, verum & Islandia, Grönlandia, Anglia, Hybernia, Scotia, quibus Gothorum sermo usque ad tempora Vilhelmi Nothi fuerat usitatus, reperiuntur passim antiquitatis documenta, ut illorum testantur chronographi. Imo & in Germania, cujus prisca vernacula de veteri Gothorum promanavit, idque liquet plurimorum insignium testimonio virorum, quos inter doctissimus ille Paulus Fagius, & ipse Germanus, pag. 56. asserens Gothorum nationes, quocunque arma intulerunt, eò & sermonem vel integrum ut in Germaniam, vel corruptum, ut in Italiam, Hispaniam & Galliam. Idem deinceps, sicut & Guilhelmus Postellus, pag. 59. à Gothis religiosi & fortissimis viris, ut verbis illorum utar, Teutones ingenuè fatentur oriundos. Idcirco nihil mirum pro consuetudine majorum, ipsos quoque sua insculpsisse saxi facinora, vel in numeros redacta sonoros, posteris, velut Gothi, concinenda reliquisse, quod unum memoriæ & historiæ genus Tacitus attribuit Germanis. De utroque autem Gothorum memorandi genere Vates Danorum, pag. 9.

- - - - - Cum se fecisse videri
 Fortiter optarint, populari maxima fama
 Gesta inscribebant, totumque audacius orbem
 Complexi, neque se chartis, neque facta libellis
 Subjiciunt, fragili neque credunt magna papyro.
 Ne tamen & prorsus longinqui temporis usu
 Obliterata ruant, solidis inscribere saxi
 Factorum monimenta parant, cautesque per amplas
 Sparsa, legi sero mandarunt gesta nepoti.
 Non hæc corticibus, sed cantibus acta stupendis
 Calantes, nè quid claros oblivio sternat
 Heroum titulos, umbrisque immerserit enses.

- - - - - Aliis consultius istud
 Est visum, rithmis si condita facta vigerent
 Humanas inter voces, dulcique lepore
 Aspersa, è grato recrearent pectora cantu.
 Plerumque id fieri, veterum ut mox laudibus ipsa

*Se tollant mentes, cumque hæc præclara parentum
Gesta vident, flammis ardescunt protinus, & se
Extimulant, nè quid priscis stirps postera desit
Majorum studiis, aut sit minor.*

Proindè sincerus rerum æstimator, his, non lippiente obtutu passim terrarum consideratis, præfatam vetustatis linguæ Gothicæ non invidus attribuet prærogativam. Idque longè promptiori animo, si paulisper eadem opera, antiquissimas literarum figuras, iisdem colossis incisas fuerit contemplatus, quas diligentissimus rerum indagator abstrusarum, Bonaventura Vulcanius alphabeto cunctorum absolutissimo comprehensas, & multo ante Ulphilæ Gothorum Episcopi tempora, cui perperam à nonnullis illarum adscribitur excogitatio, perhibet fuisse deprehensas, illique clarissimus in suo Mitridate Gesnerus pag. 47. ultrò suffragatur. Itaque hujus commentator Caspar Vasaus, adversæ opinionis assertorem, nullis fermè rationum momentis subnixum Goropium Becanum, sed ingenii sola invitatum arrogantia, meritò perstrinxit.

Et quamquam Gothi nostri, juxta Crantzius, aliosque, fortiter agere quam doctè scribere didicissent, tamen æmulum gloriæ literis ad posteros, & libris imaginibusque transmissæ, multum indignati. Una namque res est, inquit Bodinus, pag. 45. quæ maximè Scythas impulit, ut literas omnes ac monumenta veterum à stirpe convellere conarentur, quod acerbè ferrent Græcorum ac Latinorum bibliothecas & parietes rerum à se gestarum magnitudine repleri. Reliquos omnes, tametsi res quoque magnas ac memorabiles geffissent, turpiter omisso, vel etiam atroci verborum contumelia notatos. Hæc ille.

Verum hoc historiæ & doctrinæ dispendium adeò Scythæ seu Getæ postea compensarunt, ut Dion Græcus omnibus barbaris sapientiores, & ipsis pares Græcis evasile, doctissimosque facinorum suorum, illosque veracissimos nactos encomiastes, contestetur. Tantis autem ingenii bonis, heroica prorsus corporis respondebant lineamenta, cum Alphonfus Cartagena Burgensis Antistes, in sua Anacephaleosi Regum Hispanicorum, cap. 6. non Gothos tantum naturali quadam propensione magnanimos & audaces, ingenio faciles, & subtiles, in proposito circumspectos, sed & constantes, gestu & habitu approbandos, viribus præpollentes, statu arduos, procerosque, duros vulneris & manu promptos, corpore validos, membris aptos, dispositioneque compositos, pro honore adipiscendo mortem contemptui habentes, & vulnera pro Reipublicæ defensione & propagatione viriliter percepta celebrantes, hincque illud poëtæ astruat provenisse:

Contemnunt mortem laudato vulnere Getæ.

Idem similiter fatetur, ipsos aliarum expugnatione gentium occupatos, primarios in Scythia seu Suecia rerum suarum moderatores habuisse, à quorum imperio nutuque penderent agmina Gothorum in exteris procurfionibus, ipsis inconsultis nihil attentando, & rei accisæ copias inde auxiliares implorando.

Atqui satis hoc loco de Gothis, occasione ab ipso accepta Gogonearcha, & primo Gothorum conditore, rectoreque; de quo simulque avo Lætus, pag. 37.

*Interea sese Japhet dilatat, & omnem
Explicat in Boream:*

*Acceptas Boreæ regiones occupat , acri
Contentus terra , geminas quæ spectat in arctos,
Geteroque satos fixisse palatia Gotthos.*

*Sparsaque hinc postea latè
Imperium movisse , proculque urfisse Nepotes ,
Fapheti sobolem , & genitoris semina justii.
Gottorum res prima fuit.*

His liquet Gogum diversis à posteritate compellatum nominibus , cum ut rerum temporumque sic & vocum quædam metamorphosis atque senectus , tandemque interitus. Etenim Gogus , Godus , Gothus , Getar & Geta invenitur apud chronographos vocatus , quæ vocabuli multiplicatio , difformia opinandi scribendique veteribus præbuit occasionem. Neque alia de ipso suggerunt , quam quod posteri , virtutibus imprimis poscentibus , & beneficiis in natale solum collatis jure efflagitantibus , mortuum diu summa profecuti veneratione , & tandem notitia veri Numinis , à Gogo inculcata , de mentibus Getarum sensim abolita , more gentium reliquarum , illi divinos cœperint honores , quemadmodum Mathæus Westmonasteriensis & Diodorus , aliique non pauci veterum confitentur , impertiri.

Documenta quoque Islandorum prisca admodum Deum gentilium borealium God nuncupatum confirmant , idemque est Gogus seu Geta. Hinc progressu seculorum quoslibet Deorum communi vocabulo Godar , & denique Sudar , hoc est Deos , indigitarunt , voce quoque eadem , cum nonnulla variatione ad Germanos , Anglos , Britannos & Scotos unaque toto Gothorum sermone propalato. Atque Deos suos bonorum rivulos statuentes , omne quod à mortalibus ut bonum expeteretur , memorati populi in sua , etiam hodiè lingua , Gott vel Gutt nominare consueverunt.

Horum autem numinum agmine , testimonio Herodoti inscriptus fuit Blixen , Deus tonans seu fulgurans , ad quem loco amœnissimo commorantem , morituri sese abituros arbitrati , nec animarum passuros dispendium. Quò etiam annuatim nuncium cum nave quinque remigum , à liberalitate Tonantis necessaria impetraturum ablegabant. Ac ut ipsi vicissim suam dimetirentur gratitudinem , cœlo tonante , rati cæterorum armis superiorum impugnatum , sagittas & hastas in aëra certatim librando auxilium deferre nitentur. Neque his contenti , inusitati ponderis malleos , ingenti ære complexos ad hunc in promptu habebant usum , ut per illos velut Claudiana tonitrua , cœli fragores , quos pari organo cieri crediderant , exprimerent , hac ratione theomachia præsentarentur auxiliares.

Quæ licet Herodotus Thracibus adscribat , tamen Getas ipsum intelligere , occupata ditone Thracum sic appellatos , textus immediatè præcedens liquido manifestat. Quo etiam modo concipienda Herodoti de Zamolxe discipulo Pythagoræ instituta narratio , utpote quem magni nominis Historici Getam vel Scytham asseverant. Imò & ipsemet tandem Herodotus , antiquitate superatus , idem fatetur , insuper annuens multis annorum periodis tempora Pythagoræ præcessisse Zamolxem , hominem vel dæmonem Getarum. Verùm ego hominem , & Deorum agmine nostratibus olim cultum , neque in Thracia , sed ipsa Scythia seu Ge-

Getia conterraneis suis illo conclavi subterraneo triennium latitans, mentium inculcare voluisse immortalitatem existimo, cum his quædam Getarum adstipulentur documenta, de quibus in chronico Ecclesiastico fusior sum futurus.

Non tamen inficias eo, nostros in Thracia, & aliis morantes ditionibus, gentium multa religione subactarum & vicinarum imbutos, pristinam in patria superstitionem cumulasse, prout ex illa Deorum Byzantinorum & Upsalensium in Sueonia perspicuum est communiōe, in nostris frequenter inculcata chronicis. Quod ipsum quoque ex Sacris, quæ Herodotus idem, in triticea stipata ligatis, in Delum ex Scythia hyperborea, virginum operâ frequenter perlatis, ingentique susceptis veneratione constat.

Hæc fundamenta & incrementa idololatriæ Gothicæ, quæ nequam in sui primordio, ut Gothus astruit, Othinum, Thoronem & Friggam habuit Antistites, aliosque ipsorum suppres apud eundem recensitos, sed illos mendaciorum plurimo post ævo nacti architectos, quod propediem evidentissimè comprobabo. Quorum etiam in Getia præcesserat apotheosin, veneratio Martis, apud Scythas nati & tumulari, juxta Herodotum, & velut regionis populique præsidium singulari illic prisca seculis observantia culti, undè Maro:

Gradivumque patrem Geticis qui præsidet arvis.

Cujus postmodum divinitatis opinio, pari cum armis & victoriis Gothorum profeminata incremento, multoque apud Græcos & Romanos cumulata deliramento. Et si nulla forent nobis alia vetustatis argumenta de Martis in Scythia incunabulis, ipsa evinceremus nomenclatura. Siquidem Mader & Mars in Gothorum prisca vernacula, heroem virium potentia & corporis mole illustrem designat manifestè, quas animi corporisque dotes, velut bellorum fortissimo numini, mundus illi gentilis assignabat. Qua proinde causa impulsus in sua Methodo Bodinus, Scythas seu Getas Martis non veretur alumnos vicissim compellare, & Adamus.

Tertium verò Magogi filium, & Suecorum post ultima Suennonis fata gubernatorem, circiter annum à clade mortalium CCXLVI. statuit Johannes Ubbonem; Atque ipsum de suo & aulæ seu Salæ fluminis alluentis nominibus, primò famosam Upsalensium ante tempora Abrahami fundasse civitatem. Illamque tantæ apud primos Sueonum Monarchas æstimationis & venerationis extitisse, ut de ipsa dignitatis suæ vocabulum mutuantes, Reges salutari voluerint Upsalenses.

Verum nemo reliquorum quos ego hæctenus nostratium inspexi Historicorum, nomen vel annum insinuant memorati regis, quibus interim, donec mihi copia eorundem facta cum Johanne monumento, consentiens, neque Ubbonem, neque Suennonem Regum catalogo duxi collocandos. Quandoquidem & hunc apud veterum neminem mihi contigit in hodiernum usque diem videre Scriptorum, licet non mediocrem utriusque indagatiōi adhibuerim diligentiam. Optandum proinde nobis esset, omnique laborandum industriâ, quò documentorum Suecicorum in Vaticana ab hæredibus Gothi depositorum bibliotheca, compotes redderemur aliquando. Interea prisca admodum Noricorum & Islandorum liquet ex annalibus, Upsaliam multo post hanc ætatem seculo, à Nearco Sueonum rege fabricatam, velut in historia sum ipsius evidenter comprobaturus. Imò etiam vetustum rithmorum nostrum chronicon, Ingoni & Nearco Upsaliæ tribuit fabricationem.

Neque verò nomenclatura parti suffragatur adversæ, cum illa veritati conformius, ab Up Salu, quasi Sueonum superiori emporio derivata, prout Uplandia, ubi situm, indè similiter denominata. Nam Salu veteribus harum ditionum indigenis, locum negotiationi deputatum notabat, progressu temporum Röpung / & junctim Salu-Röpung / quod moderni perperam Fale-Röpung / appellatum. Idemque neotericorum quidam Historiaster, quasi per nebulam conspiciens, à numeratis solutisque illic militi stipendia, dictam censet Upsaliam.

Ac illud etiam profectò ab Ubbonis aula ethimon, magis opinionem infirmat quam confirmat adversam. Siquidem sermo Romanus nec dum fabrefactus, vel Latio per Carmentam & Euandrum invecus fuerit, multò Scandiotis minus tempestate Abrahami ità cognitus, ut vocabulum civitatibus indè nouerint adaptare. Sed neque à profluente nomen fortita, verum potius fluvio vocem communicavit municipium, alias pagos, pari nomine gaudentes, & tamen longè à ripis Salæ distitos inde cognominatos esset absurdè fatendum, cujusmodi Vaxala, Odenfala, hoc est forum Orhini, & Salugrusiva, à metallis de fodina erutis & illic precio distrahi solitis appellata.

Salæ autem fluminis accolæ, Gothis Saxoniam occupantibus permixti, fluvio regionem permeanti patriam pro more suo vocem imponunt. Cujus proindè accolæ Crantzius libro tertio suæ Sueciæ Alanos fuisse arbitratur, primaque quondam literâ per errorem subtracta pro Salanis Alanos esse appellatos.

Atqui ego non Saxones, sed Sueones, Salæ nostro finitimos aut Alandiæ indigenas existimo potiori ratione, cum ex Scandia vetustissimi testentur Historici Alanos seu Salanos prodiisse. Sala verò Saxonum, plenissimo sese ostio exonerat in Albim Saxoniam pariter fluvium, quem Westrogothi de suo vocarunt similiter fluvio, Saxoniam potiti. Et quidem de nostro testimoniū perhibet Bremensis Chronographus pag. 140. De Sueonia verò, inquit, non tacent antiqui authores, Solinus & Orosius, qui plurimam partem Germaniæ Suevos dicunt tenere, nec non montana ejus usque ad Riphæos montes extendi. Ibi etiam est Albi fluvius, de quo Lucanus meminisse videtur, qui ortus in prædictis alpi- bus perque medios Gothorum populos currit in Oceanum, indeque Gothelba dicitur. Ita noster Adamus, cui subscribit Danus Apollo: pag. 203.

*Albia depressis hic vallibus errat, & imos
Alluit unda pedes, ripisque tumentibus exit.
Hæc Veneri celeres inter rapidissima fluctus
Labitur, & summo præruptas gurgite fossas
Sic agit, ut magni cataractas fundere Nili
Posse putes. Tanto sonitu, tantoque fragore
Lapsa ruit; non ut fluere, at subvolvitur altè
In præceps, ratibusque vias prohibere videres.*

Deindè Gothi vocabula in patria fluminum non contenti alienis, perperuæ celebritatis ergò, torrentibus obtrusisse, nomen etiam soli natalis, non minus celebri colonia translatum, debellatis populorum ditionibus imposuerunt, velut de Suevia constat manifestè. Quippè veterum plurimo testium omisso suffragio, Monsterus & Bodinus in enodatione illius Lucani,

Fundit ab extremo flavos aquilone Suevos, Albi.

Suevorum nomen & ortum de Scandiæ Suevia ingenue fatentur profeminata. Velut etiam noster Ericus antea citatus quodammodo insinuavit. Et testimonium M. Adami paginâ superiori productum, videtur sub Germaniæ vocabulo Scandiæ Sueviam includere, Tacitum, Plinium, Solinum & Orosium sequendo, potissimamque magnæ portionem Germaniæ Suevos occupare, asseverando.

Quocirca cum magno liqueat scribentium consensu, Suevos de Scandinavia, ut ipsimet hodiè quoque confitentur, oriundos, primævæ nomenclaturam patriæ retinendo, quam de nomine Suevi gubernatoris bellicosissimi sunt consecuti, velut inter alios confirmat Achilles Gassarus, eundem profectò Suevum rerum in Scandia potitum oportet, illicque genti nomen indidisse, in Germaniam postea transmarinam irrumpenti regnaque fundanti.

Ac dubio procul idem est Suevus, quem Johannes Suennonem, facileque veterum errore amanuensium & librariorum, sicut & posteriorum ignorantia, vetustatisque injuria, quævis aut consumentis aut immutantis, Suecorum documentis, quæ Gothus secutus, pro Suevus, Suevo & Suenno denique obrepere potuisse, indeque Scythas sensim Suevos appellatos, prout vetustissima Regum diplomata, & regni documenta contestantur. In his etenim Monarchæ, se Sueorum & Suevorum Reges, & ipsum appellant regnum Sueviam, atque Suiam.

Atque de hoc Gassarus, & vir multifariæ lectionis, D. Valerius Anselmus Rijd in catalogo annorum ab orbe condito, ad annum Christi MDXL. producto, autoritate antiquissimorum subnixus testium, Berosi, Diodori, Taciti & Annii Viterbiensis, perhibet hujusmodi testimonium *fol. 5.* Geniti sunt Noæ post aquarum cladem, Beroso teste, liberi, Tuiscon gigas, qui cum Istri Mesæque filiis & fratribus ab Adula monte in Mesambriam Ponticam, & à Tanai ad Rhenum, anno ab aquis CLVI. regno capto, anno Nini IV. Sarmatis atque Germanis & leges & literas tradidit, ab iisdem post CL. regni sui annum in Deos relatus. Cui à stirpe succedere apud Germanos reges, ab avo Noah in filios adoptati, viri feroces omnes, qui ad Sphæri imperium regnantes, sui nominis loca populosque reliquere: Mannus, Ingevon, Isthevon, Hermion, Marsus, Gambrivius, Suevus, Vandalus, Teutanes, idem Mercurius, Alemannus idem Hercules, & Hunnus. Hæc Valerius, quorum singula æquo ponderata momento, vetustatis nostræ caligini copiosam sanè inferent lucernam.

Enimverò cum nostratibus & Germanis cõmunia prorsus olim elocutionis & scriptionis elementa, immò & ipsa juris morumque rudimenta ac incrementa, velut & magna hodiè de parte certissimo constet extitisse, eundem, dubio procul, linguæ & legum agnoscere oportet Tuisconem conditorem, & fortè gubernatorem quoque. Quippè magnæ autoritatis viri, Tuiscones seu Germanos, ex Scandinavia in illas trans Pontum oras primitus volunt progressos, ubi Tuisconem primò rectorem & informatorem cum Gogo, & eundem deindè ductorem & moderatorem ad Rheni profluentem, non absõnum vetustati & veritati videtur. Siquidem ex superioribus pateat evidenter pagellis, post eluvionem reliquas mundi provincias de plagis borealibus primos acceptasse colonos. Deindè plerosque liberorum & posterorum Tuisconis, non obscura liquet conjecturâ in Scandia quoque rerum potitos, vel certè præcipuò cultos honore.

Nam quod inprimis Mannum attinet, secundum Tuisconum regni,

gem, & velut pater in Deorum post fata relatum collegia, cum luna de illo nomen sortita, nostratibus *Mane* sicut & Germanis vocata, & mensium generale nomen, quorum incrementa & decrementa de lunari pendent facula, inde quoque petatum videatur, constetque veteres Scandiotas hujus lampadi divinos impendisse cultus, Manni aliquam ipsos notitiam habuisse oportet. Cuique tamen evidentiora proferenti, meam subijcio sententiam.

Ingeuon verò tertius Tuisconum polemarcha, & Manni filius, Ingeuonibus, quibus præfuit nomenclaturam indulsit. Atqui hos Plinius libro tertio, latissimos Germaniæ populos in Sicambros, Teutonas & Gauchos vel Gautos divisos perhibet; Illosque Bodinus quoque Cimbro & Venetos maris Baltici confirmat accolos non ex Gallia sed Scythia illuc translatos. Verum Istævones, de successore filio cognominatos, eisdem reor esse, quos idem Plinius Illeviones, & nostri Sueviones rectius appellant, quingentos Scandiæ pagos vel familias incolentes. Hermiones deinde à quinto Tuisconum; seu magnæ Germaniæ monarcha Hermione appellati, & gubernati, quem verius arbitror Germionem vel Germanum, & gentem inde Germanam dici occæptam. Ac quidem Hermiones esse populum in finibus Germaniæ morantem, asserit Pomponius Lætus; Sin autem iidem Germani, hinc prodiisse antea comprobatum.

Marsus Germioni subrogatus in imperio parenti, Marsos Scythiæ indigenas juxta Herodotum *lib. 4.* videtur agnominasse & moderavisse. Ideoque hunc cum Marte licet eundem arbitrari. Atqui ut ut sit de memoratis Tuisconum Regibus, velut etiam Gambrivio septimo, à quo Tuiscones cerevisiæ modum didicere primò coquendæ, & Teutone decimo, numinibus quoque sociato, certè reliquos eorundem supra enumeratos principes, Suecorum Republicæ existimo re verà præfuisse: Quoniam de Suevo rege octavo ex præfatis manifestum.

Nec assertio de Vandalo filio, multas requirit apodixes, cum Vandalos illo procreatos, vel nominatos & subjectos, testentur Berofus Cornelius Tacitus, Johannes Duglossus, Matthias Michouiensis, Antonius Bonfinius, Jornandes & Albertus Crantzius. Ipsos demum ex Scandinavia in transmarinas & transalpinas irrupisse primum regiones, Germaniam, Galliam, Hispaniam, Italiam & Africam, confitentur non minoris existimationis Historici, Eutropius, Paulus Diaconus, Procopius, Martinus Polonus, Rodericus Sancius, Cromerus, Franciscus Irænicus & Bodinus. Ac insuper non inficiantur Rodericus & Martinus, Vandalis, Gothis & Hunnis eadem fuisse sermonis commercia. Cui Regum quoque Vandalicorum nomina suffragantur, cujusmodi sunt; Gensericus, Hunericus, Gildericus, Sigericus, Fredebaldus, Gautamundus, aliaque permulta, de Scandiæ petita meditullio, non Belgio, ut insanit Goropius, neque Germania, ut Bodinus & Cromerus perperam reliquerunt; Quibus etiam hic ridiculam prorsus interpretationem affinxit. In hoc tamen encomio non defraudandus, quod Slavonum, Vendorum & Vandalorum legitimum adstruxerit discrimen, vero singulorum ethymo ac origine solerter indagatis.

Quod ipsum de Hunno pari licet facilitate demonstrare, utpote quem antiquissimus Berofus Hunnorum patrem, innumeros habens sententiæ adstipulatores, salutare non dubitat. Hos verò de Scandia hac propagatos ratione, audacter tradunt clarissimi nostratium scriptores, Ablabius, Jornandes, Crantzius & Johannes Magnus, quorum vestigiis exterorum plerique pressim inhærendum sibi putaverunt. Verum quod me-

memorati contendant, à magis, per Filimerum Gothorum ad paludem Meotida confidentium Regem ob maleficia in solitudinem pulsus Scythicam, Hunnos progenitos, illud pernego, & mecum Crantzius & Gothus quodammodo, sed Philosophi sinceriores, & patriæ vetustiores chronographi. Quippè adversarii contra communem recte philosophantium sententiam, ex Sagarum ita exulantium, & incuborum seu faunorum qui spiritus sunt, humanæ organa necessaria propagationi non habentes, Hunnos ajunt procreatos. Idque nonnulli horum perspicaciores animadvertentes paradoxon, ex præfatis Alrunis, aut Sagis, & Scythicis venatoribus, tandem natos, nimiumque adauctos, ditiones trans Meotidem cervæ ductu investigatas, magna frequentia ingressos, Gothis inde suis Majoribus profligatis, sentire videntur.

Verum enimverò quandoquidem Chaldæus ille testis probatissimus, illorum ad Hunnum referat primordia, & candida patriæ vetustas, regionem Scandiæ, de qua progressi primitus, indigitet Medelpadiam, ubi plurimos habent etiam hodiè homonymos, ac quotidiano faciat mentionem colloquio, & jucunda concentuum harmonia, de Hunico quondam hinc erumpente foras exercitu, hanc lubens amplector veritatem. Cætera verò ab hostibus in contumeliam fortissimæ gentis sunt conficta, velut & illa de monstroso corporis habitu. Fateor tamen illos juxta Meotidem, communem gentium sedem excurrentium in orientem, aliquandiu moram traxisse, indeque Getarum invasisse, paludem permeando, mansiones, & demum in Pannonia sedem & pedem tranquillius fixisse: Donec imperante Valentiniano, hinc Duce famosissimo illo gloriosissimoque Attila, frequentissimi prorumpentes, Germaniæ, Galliæ & Italiæ horrendas intulerint calamitates. Sed precibus flexi denique Leonis Romani Antistitis, in Pannoniam regrediuntur. Quos illic Carolus Magnus deinceps bello adortus, flore nobilitatis omni spoliavit, tantosquè divitiarum cumulos de regio Hunnorum ærario domum tunc Franci retulerunt, ut cum antea, teste Abbate Urspergensis, pauperrimi fuerint, hinc locupletissimi evaserint.

Horum nihilominus soboles, nomine parum immutato, ibidem Ungari hac persistunt tempestate, plurima de Turcis Christianorum hostibus conjuratis, belli victoriâ clarissimi, adhuc forti librando dextera martis acinacem, quem Romani in Scythiæ inventum solo, terrâ obrutum, Hunnorum Reges magna circumtulisse veneratione & victoriarum incremento, attestantur. Atque ita hostes acerrimi, admiranda nostratium fortitudine & belligerandi gloria impulsis, ipsos Martis nutritios alumnos statuunt, tumulum & gladium illis quoque mavortium honorificè contribuendo.

Denique & Hercules ille Alemannicus, quem Valerius Ryd XI. Tuisconum posuit regem, noster est, utpote nostris Hær Kul, quasi apex caput & Dux exercitus appellatus, & quem fidelissimus Hispanorum Historicus Rodericus Gothorum tenuisse sceptrum, quando Gedeon Judicis in republica Hebræorum fungebatur auctoritate. Ast quo mundi labentis tempore, Suevi, Roxalani, Vandali, Hunnique de Scandia transiverunt, neminem adhuc quem ego consului, Historicum adnotasse comperi. Priorem tamen omnium faisse Vandalorum excursionem est manifestum. Ut neque Alanorum tempus excurrentium in chronicis designatur, quos Procopius de Vandalico, & Josephus libro septimo, de Judaico bello genus esse Getarum & Scytharum, ex Alandia fortè prorumpentium, confitentur. Ex hac quoque insula, gentium fœcundissimi

diffima vagina, bellicosissimi Gothi, Gepidæ, Amazones, Longobardi & Normanni, velut procurfu voluminis declarandum, progrediebantur.

Atqui modò post longiorem orationis digressionem reversus ad Gothi Ubbonem, quos illi deputat fratres, Thoronem & Germanum, vix germanos & genuinos arbitror, cum illum post longam inde chiliadem, in rerum fuisse natura deinceps monstraturus; & hunc, alibi in nostris non legerim uspiam monumentis. Cujus quidem Vestmonasteriensis in suo meminit chronico, sed alios multo assignat illi natales, eundemque proinde cum Hermione forsitan, ego supra quodammodò insinuavi, vel Teutane &c.

Eadem similiter mea de Siggone opinio, quem Gothus contribulem Ubbonis & successorem in throno Suecorum statuens, LXV. annis illo sublimem resedisse, quandò supremum quoque regiminis apud Assyrios tenebat fastigium Ninus, ac interim præter alia in Rempubli- cam Sueonum beneficia non pauca, famosum illud Sigtunen- sium quondam emporium, secus ripam in Uplandia Melerinam, primò collocasse; & tandem plenum dierum, heroicisque clarum facinoribus annum prope à diluvio CDXII. vitam cum morte asseverat commutasse. Nam cætera ipsi probanda relinquens, quorum alios nusquam vidi assertores, fragmenta Norica & Islandica de hac re certissima, Sigtunen- sem Othino, prout alias dicturus, attribuunt fundationem, in area Sigiur non Siggetun priscis vocata mortalibus.

Interea verò temporis dum Siggo Sueonibus dominatur, testatur idem Johannes, Gothorum fulsisse diademate, ERICUM hoc nomine Primum, illoque potitum anno secundum aquas ultrices CCCLVII. & æquissimè faustissimeque usum ad CDXXXV. quando fatorum tyrannide, non præter singularia Gothorum suspiria illo spoliatus. Ipsum autem nepotem Magogi ex Gogo, vel certè abnepotem extitisse, ac inter vivos agente Saruco, Abrahami Patriarchæ proavo, de numero Gothorum frequentissimo, sceleratioribus quibusque coloniarum ad insulas imperasse occiduas traductionem, ibique prolixa temporum intercapedine Judicibus à Gothorum Regibus deputatis promptè auscultantes, Gothiæ annua solvisse tributa. Atque licet vetustissimum in sui defensionem producat illic carmen, tamen passim apud plerosque Danorum fuggillatur, non quòd sobolem ipsos statuatur Gothorum, quam sibi merito gloriosissimam reputant originem; Verum quod illam quisquiliis populi Gothici referat acceptam. Præcipuè verò minas hoc nomine spirat Lætus, gravibus vicissim Johannem, immò & totam Gothorum nationem prorsus insontem onerando impudenter calumniis, de sentina illas mutuatus putidissima Rosfontani: quas alio retortas pro dignitate libello, hic furda pertransimus auricula, quaslibet utrinque nationis improbando fuggillationes.

Veruntamen in reliquis Dani nostræ subscribunt historiæ, cum M. Christiernus Petri, quem cæteri Danorum turmatim hac via sequuntur, suorum lubens majores agnoscat Gothos, de Magogo oriundos, Danis inde laudum immensos per fas & nefas attexendo catalogos, quos deinceps ventilaturus. Ac Daniam quidem de Gothia Scandinaviæ admisisse colonos memoratos, anno conditi orbis MDCCXLIX. fatetur, ea vocatam tempestate Viteslet, & novos indigenas inde Vitas cognominatos, Selandiam, Lalandiam, Falstria & Mæoniam passim sub Judicum obedientia inhabitantes, & Gedeone Judæos moderante, Regem in-

inprimis consecutos. Quibus & Huitfeldius novissimus Danorum, & fortè accuratior reliquis omninò adstipulatur chronographus. Immò tandem ipsemet Lætus victam antiquitati tradens dexteram, conformiter quodammodo concinit, pag. 137.

*Quo verò huc primum venissent tempore, quanquam
Id minimè expressum; Post Gottos arbitror esse
Huc tamen advectos. Quorum cum sedibus uti
Fortassis vellent communibus, esse repulsam
Interea passos; Quod Gottis Gottia solis
Nil exculta, satis poterat vix esse videri.
Qua populo prestare domos, agrosque cibosque
Posset, & innumera justa huic dare pabula genti &c.
Extemplo mutare Daos animumque viamque,
Et petere ex alio, quæ vivant tutius orbe.
Forsitan & monstrasse locos, ubi plurima vasto
Insula sparsa mari, vicinaque littora cernit.
Non parenti fortasse minatos
Esse Dao, qui si non finibus exeat, armis
Sese expulsuros: Tenuem cessisse minaci
Arbitrio gentem, & medias venisse per undas,
Ac nostrum tenuisse sinum.*

Quippè Gothorum invidens tantam in suos prærogativam, ne scio quos occidentis paludicolas fingit & obtrudit suis Majores, indè Gothiam ingressos, ac mox de Scandia in Oceani propulsos insulas occidentalis. Quem suorum passim calamo refutatum, responsione non dignamur, ad ipsius nos convertentes popularem Jonam Coldingensem, ingenuè fatentem de quodam vetustissimo codice manuscripto quibusdam productis versibus, Danos non Gothos duntaxat origine, verum & Scythas existere, quales sunt penultimi, pag. 34.

*Traditio veterum simul & Scythas vocat illos:
Nomine sic terno gens Danica magnificatur.*

Quem profectò Rosfontanus, si adstaret, in capillos involans probe depexum daret. Neque parceret Canonico Lundensi M. Christierno Petri, illo sibi opusculo maximè adversanti, quo MDXXXVII. salutis humanæ anno, XII. complexus, ut ille vocat, Excellentias, Danis omnium nationum borealium arrogat eminentiam. Et non contentus Danos suos, ex nostratium permissione Gothorum esse progeniem, etiam quidquid gloriæ & encomii Gothis, aliisque bellicosissimis ex Scandia prodeuntibus quondam turmatim populis, ob celeberrimas de nationibus transmarinis & transalpinis victorias, jure affignatur, Danis interim otio domi ferè torpentibus accumulare non erubescit. Ideoque quod Poëtarum Maro princeps, sibi quondam præmio eruditionis defraudato occinit indignabundus, idem pauca mutando Gothis synceri facinorum arbitri: *Sic vos non vobis parva trophæa
Gothi!*

Verum de hoc Sueonibus promeritæ laudis irrogato fraudulenter dispendio, aliàs copiosius, ad Ericum denuò remeans, quem vetustiores Sueonum Historici, ea propter primum nostratium compellant regem, quòd primus fortè regio titulo & diademate insignitus, prædecessoribus Judicis vel Gubernatoris auctoritate & nomenclatura contentis. Sed quod huic filium Gedericum, nepotem Philimerum, & pronepotem Nordianum, ac in throno successores Suecico, illorum quidam assignent, turpiter hallucinantur, cum testimonio Scriptorum constet externorum gravissimo, ipsos neque Erici Primi, neque Secundi, quem alii perperam Bericonem, neque Erici cognomento sapientis, ut quidam etiam somniant vigilantes, esse propaginem, vel Gothorum in patria, sed peregrina vagantium mundi regione moderatores, præter Nordianum, sive Nearcum, non hoc mundi currentis ævo, sed longa post annorum intercapedine, prout illic declaraturus, Gothis dominantem.

Idem quoque meum & Laurentii Upsalensis, aliorumque vetustatis gnarorum est judicium de Vilchino, & utroque Hernito, quod de Geterico & Philimero. Ac proinde quæ in nostra de ipsis memorantur historia, ex chronico Theodorici Veronensis, & quorundam aliorum sunt veteres mutuati fragmentis, illis cum præfatis Regibus restituenda. Neque tamen diffitemur Theodoricum, Gaudericum & Philimerum ex Scandia oriundos, sed num ipsimet vel Abavi copiis stipati hinc profecti, ignoramus, & dictis procreatos regibus denegamus, admirantes Gothum, alias satis memorem & lynceum, quod Getericum & Philimerum utriusque Gothorum Republicæ præstituat moderandæ, de quo, velut etiam Hernito & Vilchino infra pluribus agendum.

Fatorum verò necessitate sublato Erico, & in Gothia tumultato, asseverat Gothus annis quadringentis regna Suecorum & Gothorum multifariis cumulata detrimentis, idololatriæ contaminata sceditate, & discordiis irâ mutuis jactata, ut Sueones divortio facto, sub judicium potestate sibi magis consultum vivere arbitrati. At Gothis interim octo dominatos his nominibus Reges: Uddo, Alo, Othen, Carolus, Biorno, Getar, Gert & Siggo; tandemque ab Erico Primo DCLX. annis elapsis, Ericum Secundum seu Bericonem, divaricatam & laceratam acceptasse utramque Rempublicam, & pristinae unioni & dignitati restituisse.

Quamobrem etsi largiar Johanni, nostratium antiquitate compulsus, plurimam annorum seriem utrumque inter Ericum fluxisse, & interea non paucos rerum summâ Duces potitos. Tamen hac nomenclatione & ordine nullibi chronicorum comperi hætenus recensitos, nihilominus clarissimi viri fidem in dubium nequaquam vocando, sed consensum, donec compos similibus fuero documentorum, duntaxat suspendendo, & septem illorum omni facinorum deprædicatione ab ingrata defraudatis posteritate, in cautelam Regum modernorum, illud Daniçi Poëtæ interim ingeminando pag. 8.

*Hæc est Majorum, generisque incuria nostri,
Atque hominum crudele nefas, Regumque priorum
Segnities, qui cum studeant amplissima factis
Nomina, & eternam gladiis inducere laudem,
Dum bello lassant populos, lateque petitas*

*Nunc has, nunc illas revocant ad fœdera gentes,
Et sibi commissi tendunt pomœria regni;
Non etiam Musas, sacrosvè Heliconis alumnos,
Doctrinasvè colant.*

Nam Othen, sive Othinus, tertio gradu repostus, non hoc tempore, nec ordine collocandus, utpotè quem prolixum maximè annorum intervallum, suffragio vetustissimorum Historiographorum, hoc agmine prorsus excludit, sequenti libro permetiendum. Permovit autem Johannem ad porrigenda Othino hac tempestate scepra Gothorum, quod probè cognoverit hoc mundi curriculo Scandiæ horrendam idolomania caliginem obtrusam, & alium præter Othinum illius non agnoverit propagatorem, ignarus circiter annum XXIV. ante natum mundo salutis & splendoris æterni authorem Christum, Othinum plagæ borealis horizonti suas orsum inducere præstigiæ & mendaciorum nebulas, inferius discutiendas & ventilandas. Etenim contententium, quantumvis mira & generosa Ethnicorum facinora, nefas esse recensere, non subscribo sententiæ, motus exemplo prudentissimorum virorum, quælibet literis mandanda hujusmodi acta suadentium, ut inde Christi vexilla sequentes ansam Deo gratias agendi frequentius, pro vocationis immenso captent beneficio, virtuteque gentiliū superati, meritò rubore confundantur; Quorum proinde facinoribus, memoria & gloria dignissimis sempiterna, me porrò nunc accingo.

BERICUS itaque, quem Crantzius alique rectius Ericum nominant, unanimi tandem Sueonum Gothorumque suffragio, utriusque, juxta Gothum, Reipublicæ, annum circiter à diluvio DCCCXXXVI. præficitur restaurandæ. Illoque cum XXXIX. annis eodem teste, maximo regnorum incremento & indigenarum emolumento functus esset munere, & annus laberetur mundi M. M. D. XXXII. ab eluvione DCCCLXXV. restarentque ad Christi mortalibus salutifera incunabula MCDXXX. Othoniele suprema Judicium apud Hebræos subsellia occupante, de gentibus transmarinis vindictam illatæ frequenter cladis sumpturus, numerosissima classe navium, & milite copioso instructissima solvens ex Scandia, imprimis Gotlandiam, tunc Gothiscanzam vulgo nominatam appellit.

Hinc autem tribus expeditis myoparonibus, hostici explorat conditionem, quarum una lentiori remeans velificatione, Gepidarum suis indidit nomen classiaris, à sociis tarditatem detestantibus contemptim pronunciatum, cum Gepa nostris mente corporeque minus agilem designet homuncionem. Sed illo Gepidæ offensi cognomine, à Gothis deinceps secedentes, ipsis & multis potentissimis inferendo bella gentibus, illam vitis labeculam, cumulatim deterferunt. Verum Gothi Ulmerugis, Megapolensibus, Pomeranis, & reliquis magnæ Vandaliæ nationibus sibi infestis, pedetentim subactis, soli ubertate & amœnitate plurimum delectati, illic sub imperio septem sibi per vices succedentium Regum commorantur, non otis torpendo, sed regni limites indies proferendo.

Atque ut summa sequar fastigia rerum, paucis non contentum, ad Ablabium, Jornandem, Dionem, Procopium, Crantziū & Johannem Magnum aliosque sexentos remittendo Lectorem, quod Gothorum in patria dictione complecti succincta decreverimus solum Historiam, Gothi de Ulmerugia in Cimeriam commigrantes, inde ad Bosphorum & ma-

re Ponticum aliquandiu confederunt. Hinc verò profecti, Thraciam atque Mesiam non paucò tempore incoluerunt, ad quam reversi de excursione ripam Danubii versus instituta, tandem Italiam, Galliam & Hispaniam ingrediuntur, ubi regnis constitutis res peregrè gloriosissimas; Et annis trecentis in hac rerum potiti, tandem anno virginèi partus DCCXVI Saracenis illam subjugantibus propemodum extirpati, postquam à prima de Scandia egressione, Crantzio teste, paulo plus vel minus duobus annorum millibus, orbi passim universo fuissent gloriosissimè dominati, & omnibus propè mundi primatibus nobilissimos sanguinis rivos impertiti, quibus etiam hodiè passim gloriantur. Proindè meritò fatetur idem Albertus, Romanos, non tam in barbarorum, dum Gothorum recensent facinora, quam in suorum laude profusos existere scriptores.

Gothorum verò generosam sobolem Amazonas fuisse, fide li liquet testimonio Dionis, Ablabii & Jornandis, quæ conjugum suorum necem fraudulentam vindicaturæ, sumptis armis hostes acerrimè invadunt, prosternunt & trucidant. Deindè tanta magnanimitate utramque invadunt Asiam, ut victricia usque Caucasum protenderint montem vexilla, & Armeniam, Galatiam, Syriam, Ciliciam & Persidem suo addiderint imperio, illicque diu confidentes, magnificas urbes & arces munitissimas splendide fundatas & consummatas, suo nomini consecrarint. Denique multis Græcorum injuriis laceffitæ, flagitantibus contra ipsos auxilium Trojanis, promptè detulerunt, adeoque furiosè hostem invadunt, ut vim vi repulsurus, totam belli molem in ipsas convertens reprimendas, quotquot subsidio venerant, tradiderit fermè interneconi. Harum tamen non mediocres domi manentes reliquiæ, ad Magni Alexandri perseverarunt tempora, quandò ipsarum potissima Calestris, trecentis mulierum millibus comitata, de ipso prolem susceptura splendide accessit, votique compos remeavit, sensim deinceps cum toto Amazonum imperio vergens ad occasum. Harum denique meminit fidelissimus nostræ gentis Historicus M. Adamus Bremensis, asserens Sueones illis finitimos ex una, & alia Vilsos, Mirros, Camos, Scutos parte, in Russiam usque nactos habitationes. Immò sequenti pagina sceminarum seu Amazonum terram statuit contiguam Esthoniæ, inque maris baltici sitam litore, & matrimonium velut servitutem aspernatas Amazonas, de complexu negotiatorum prætereuntium, vel captivorum congressu prolem capeffere. Unde non difficulter licet colligere, quasdam Gothicarum mulierum parentibus vel maritis in oriente spoliatas, huc patriam versus remeasse; aut certè à Gothis ex Vandalia in Cimmeriam moventibus, illic tanquam multitudinem imbellem relictas. Quæ tamen suorum auxilio destitutæ, cum vicinis limites infestantibus postea congressæ, sese bellicosissimas comprobarint.

Quocirca cum in conspectu propemodum Scandiæ, hæc præclarissima Gothorum, Amazonum, Vandalorum, Gepidarum, Alanorum & Hunnorum sint exhibita facinora toti notissima mundo, non fatis profectò cæcitatem Saxonis, Scandiorum & Danorum accolarumque scribentis ex professo Historiam, & tantam borealium nationum in orbis propatulo celebritatem neque videntis, neque audientis possum demirari, utpotè qui suo nè verbo quidem injicit operi mentionem horum percelebriam populorum. Neque ignorantia hoc, cum ut tempore vicinior illorum ævo, ità gestis hujusmodi fuerit dubio procul fa-

familiarior ; sed invidentiæ in Scandiæ fortissimos colonos , de quorum gremio illi prodire mundi victores , expensum refero. Longobardorum verò , quod ex Scania Daniæ portione falsò putaret egressos honorificè meminit , nequaquam autem Normannorum , licet recenti adhuc memoria illorum de Norvegia , non Daniæ subjecta hæreret ipsi progressio. Quorum , velut & reliquorum , postea Crantzius alienigena , egregiè compensavit dispendium.

Hinc proinde manifestum , qua fide Saxo , regnorum borealium compegerit Historiam ; velut quoque moderni gentis Danicæ scriptores , qui livoris ardore pari succenti , Cimbrorum , Longobardorum & Normannorum quidem , quod Norvegia , Scania & Cimbria Daniæ subjugatis velint effusos , rati quidpiam gloriæ sibi inde accessurum ; Atqui aliorum de Suecia Gothiaque olim prorumpentium memoriam perenni mandarunt oblivioni. Aut certè si quispiam Danicæ nationis , velut per nebulam nostros intueatur , mirum quam eorum obscurare nitatur gloriæ radios . vel ex alio sole & solo exortos , conetur probare , prout ex Læto potissimum liquet , Gothorum fortissima agmina ex oriente in oras progressa occiduas , contra innumeram propè antiquorum scriptorum ex adverso cohortem inclamante. Neque hoc inscitia quadam factum , verum de malevolo prorsus animo profectum ; Siquidem operis progressu , de Scandia nostratium in Rugiam tandem ex Jornande fateatur progressionem.

Verum de Scandia præfatas in reliquum olim prodiisse orbem nationes , cum illud plurima illaque invictissima nitatur totius vetustatis auctoritate , & nemo , vel mediocriter historiarum gnarus , & æquitatis amans , inficiatur , Erasmo huic & similibus invidentiæ magistris inculcare amplius omninò supervacaneum. Ut neque annus Gothicæ appositus egressioni , confirmatione indiget , cujus assertorem Crantzius infallibilem se habere profitetur , tantamque Gothorum in Asia requirant facinora antiquitatem.

Illud tamen veritatis hujus cupido observandum , non ea propter Mæoticas paludes , vel alias orientis regiones primævam Gothorum patriam aut inde primitus progressos censendum , quod varias ipsorum stilo complectentes Historici mansiones , tot patrios lares quot habitationes illis attribuant , ipsa transgressi incunabula , quæ Ablabio , Jornande , aliisque velut digito intento monstrantibus tandem in Scandia , quemadmodum etiam Gepidarum , Amazonum , Alanorum , Vandalorum , Hunnorum , Longobardorum & Normannorum sunt investigata. Sed Vandalorum primas sibi vendicat omnium excursio , utpotè quos phalanges Gothorum deinceps sedibus obtentis expulère.

Quam verò nostratium eruptionem moderni Sueones appellent vulgò *Slubbehåven* / clavis armatum exercitum latinè , nondum licuit investigare. Reor tamen Longobardos , non de Scania duntaxat sed & Gothia profectos , indigitare , à prolixis clavis seu bipennibus longis nostratibus *harder* vocatis , non ut quidam vocum Gothicarum ignari , à prolixitate barbarum , olim nuncupatos.

Ad hujusmodi denique Scandiotæ procurfiones moti plerumque populi subinde nimiâ frequentiâ , aliquandò gentium transmarinarum insultatione , nonnunquam gloriæ æmulatione , vel declarandæ fortitudinis intentione , non rarò inopia rei frumentariæ , haud ex soli sterilitate , verum bellorum assiduitate , agriculturam negligente , nata. Et auditâ reliquarum ditionum ubertate , atque commilitonum suorum

veterum trans pelagus prospero successu, rerumque incremento, hinc certatim & catervatim *quâ data porta ruunt*, ut illo Maronis utar, & *terras turbine perflant.*

Dulcedine tamen soli natalis non pauci horum revocati, pretiosas imprimis secum manubias reportarunt; Quas etiam inter magni fuisse momenti codices Romanis sublatis bibliothecis, narrat priscum Lubecensium chronicon, quos Marinus de Fegreno Legatus à sede Pontificia ad regna septentrionalia, rerum Christierno illic primo potiunte, vigilantissimè conquisitos in Gothia Sueciaque Romam postliminiò destinavit.

Nec minùs quoque una domum reportarunt variarum cognitionem disciplinarum liberalium & mæchanicarum; undè Scandianis illa singularis astronomiæ peritia, & naturalis quædam ad concinnanda vitæ humanæ opera quælibet fovendæ & sustentandæ necessaria inclinatio, quæ Duce plerique hic agricolarum sine magistri præscripto, velut experientia docet quotidiana, & Boterus in Amphitheatridio mundi non sine admiratione fatetur, talia solerter quotidie elaborant. Ideoque remanentium hoc in patriam beneficium eximium, ut multa prædicatione dignissimum, ita quòd exotico luxu patriæ frugalitatem, modestiam & simplicitatem simul inveccto contaminarint, sicut & multifaria populorum superstitione Gothica lararia defœdarint, vituperio vicissim cumulandum.

Verum enimverò si quos Gothorum peregrè mortis violentia sustulit, domi epitaphio grandibus saxis inarato illorum nomen propinqui magnificè consecrarunt posteritati; Quæ busta passim alienigenæ & indigenæ apud Sueones Gothosque hodie contemplantur honoraria. Rationem verò & tempus dividendæ ab illis in patria relictae substantiæ, tenor legum Westrogothicarum antiquissimus præscribit hæredibus, ut nemo prorsus, nisi malevolus, de his Gothorum incunabulis imposterum ambigendi habeat occasionem. Ac hujusmodi fortè vel spontè cum instituendæ forent copiarum militarium expeditiones, genitorum polygamus quilibet, omnes præter natu majorem vel minorem bonorum hæredem & familiæ propagatorem, filios, militiæ tirocinio mancipavit. Tunc verò præcipue sortis jactu designantur egressuri, quando vel iniquo anni tempore, vel arduo nimium & periculoso ignotoque itinere militaris erat capeffenda eruptio. Quanquam id rarò, & populo sub exordiis aleæ martis nec dum assueto usitatum, cum alias pectoris generositate animosus, nullis temporum vel regionum aut viarum discriminibus ab heroicis se avocari vel retardari facinoribus, ipso testante mundo, pateretur. *Latius pag. 58.*

*Istius pro more & consuetudine Secli,
Gloria quo bellis stabat, nibilique putabant
Esse virum, qui lecta domi velut ocia ducens,
Horruit externas in pralia sciscere gentes.*

Hactenus itaque primæ in Scandiam immigrationis colonos, Gogo Duce, & octo vicissim emigrationis agmina numerosissima in transmarinas hinc erumpentia regiones, nimirum Vitorum seu Danorum, Vandalorum, Gothorum, Gepidarum, Amazonum, Hunnorum, Suevorum & Alanorum, fideli quantum instituti nostri ratio patiebatur, fumus dictione profecuti. Nam illo temporum prolixo intervallo, quod

quod Ericum primum & Humelum Dani progenitorem sua disjunctis intercapedine, memoratas gentis nostræ institutas successivè de Scandia progressionibus ipsa rerum gestarum triumpho hac complens tempore state universum orbem, veraciter confitetur, veterum propè omnium innixa testimonio.

Ideoque nostri chronographi, in sequenti operum suorum contextu, non hinc eâ progressam ætate, sed petitas obtinuisse commilitonum subindè cohortes auxiliares. Interim verò hujus potentiâ aliorumque vagantium populorum armis, Cananæorum, Trojanorum & Asianorum profuga soboles de regnis profligata obtentis, multo jam spoliata inhabitatore Scandiam cœpit pedetentim occupare. Ac imprimis quædam Cananæorum huc immanis profeminata est colluvies, indigenas diuturna & gravissima divexans opprimensque tyrannide. Nam, ut altius paululum rem ordiar, sanctissimus ille legislator Moses, anno re-promissionis, juxta sententiam Abbatis Vrsbergensis, aliorumque veterum, CDXXX. ex mandato divino populum servituti Egyptiæ subdudum, in eremo foris XL. annis religione in Deum sincera imbuebat; Et tandem ipsi vita functo Josua subrogatus, hos Dei colonos in terram cœlitus promissam ingenti potentiâ deduxit, indè Cananæis portentosa hominibus staturâ, & virium formidandis robore profligatis, idque secundum nuperorum calculos auctorum anno mundi fabricati M.M.D.

Hi proindè veteres Palestinæ coloni, primas in Ægyptum, & secundas in Africam, teste Vandalica Procopii Historia lib. 4. deduxere colonias, in hac omnem ad Herculis usque columnas incolentes ditionem. In quam quoque citans Genebrardus Hebræorum chronica, sententiam, asserit libro primo chronologiæ, Cananæorum reliquias in Germaniam, Slavoniam, vicinasque migrasse provincias. Ac sine dubio in Scandiam simul nostram tum temporis grandi numero effusas, gigantum primam illic jactasse sementem; Siquidem illa septentrionis vastissima plaga, gigantum stupenda passim monstret hodiè quoque facinora, habitacula, corporis lineamenta, ossa nimirum ingentia. Nec minori sub stupore adventantibus ostendet ipsorum romphæas, scuta, tela & sepulchra, vetustatis & magnitudinis omninò monstrosæ admirandæque, antiquissimis manifestata characteribus, quos illis & præcellis proximè saxi ad sempiternam veritatis memoriam Majores incidere.

Qui verò nec dum hujusmodi de Boreæ gigantibus animo suo persuadere poterit admiranda, illuc paulisper secedat, majora visurus, quam ego valeam, aut disertissimus quisque oratione complecti, & pedibus manibusque, non animo solum, in meam iturus sententiam. Vel certè, si tantum peregrinandi sub hac gelida non libeat sona laborem suscipere, domi residens, clarissimos nostratum consulat Historicos, Saxonem, Albertum Crantzium, Ericum Upsalensem, Johannem Magnum, Olaum germanum, & Jonam Islandum, indubitata compræhensurus veritatem, auscultando Saxonem de his luculentissima toto passim opere documenta producentem, & in vestibulo ità præfantem: *Danicam porro regionem, giganteo quondam cultu exercitam, eximia magnitudinis saxa veterum bustis ac specibus affixa restantur. Quod si quis vi monstrosa patratum ambigat, quorundam montium excelsa suspiciat, dicatque si callet, quis eorum verticibus cautes tantæ granditatis invexerit.*

Idem progressu operis lib. I. triplex mathematicorum his regnis extitisse genus fatetur, quod inauditæ cognitionis propemodum miracula discretis exercuit præstigiis. Quorum primum, monstrosi generis vi-

ros complexum gigantes, inquit, ab antiquitate nominatos, humanæ habitum magnitudinis granditate corporum vincentes. Alterum autem magico peritissimum artificio, quantum superioribus habitu cessit corporeo, tantum vivaci mentis ingenio eminebat; atque hæc inter de rerum summa bellis certabatur assiduis, quoad Magi victores, giganteum armis genus subigerent, sibi non tantum regnandi jus, verum etiam divinitatis consciscentes opinionem. Ultimum denique, ex alterna superiorum copula pullulans, authorum suorum naturæ, nec corporum magnitudine, nec artium exercitio respondebat; Cui tamen apud delusas præstigiis mentes divinitatis tandem aliqua accessit opinio. Atque hæc idcirco se fatetur tetigisse, nè cum præstigia portentave imposterum literis mandaret, lectoris incredula illis refragaretur opinio.

Eadem ferme complexus noster Ericus, sed longè majora Johannes, maxima verò Olaus & Islandus; Quos proinde non absque singulari æstimator horum dubius lecturus voluptate & utilitate. Caveat tamen sedulo nè hujus seducatur errore turpissimo, affirmantis contra totum vetustatis senatum, gigantes primos borealium regnorum inquilinos. Sicut etiam provideat, nè opinioni, quæ in gratiam Jutorum astruit, Jettas, Jutas, Getas & Gothos, ut alias monui, conterraneos esse, in præjudicium non minus antiquitatis gravissimum subscribat. Nè prudentiam perturbet & illaquiet tuam, quòd in eundem similiter finem, pro Götum-Heimar / & Götum-Land / ille perperam Jötum-Heimar & Jötum-Land operi suo inducat, inde mirabili & ridicula prorsus metamorphosi vocabulorum, Jætland & tandem Jutland effecturus. Siquidem illud Scandiæ regnum Gothia, & primus erumpentium portus Gotifchanza seu Gotlandia, atque illi Goti vel Getæ non Jæte, plurimis ante gigantum in has oras adventum sint appellati. Neque ullum de gigantum commoratione regnum appellationem sortitum, præter Resaland / quod hodiè Risland seu Russia, de vulgari Resa / gigantem sonante, & secundum Islandum Cimbrorum provinciam à Kemper / hoc est athleticis & pugilibus sic olim vocatam affirmantem. Deindè ab iisdem Jætas nominatis, eandem à veteribus Islandis Jötumland / postea Jætland & Jutland tandem asserit nuncupatam, idque, velut antea, honoris non illibenter Jutis permittendum.

Quapropter hinc licet colligere, giganteam sensim ex Scandia pulsam barbariem, viribus Trojanorum succedentium, velut proximè dicturus, in Moscoviam & Cimbriam repedasse, cum utraque adhuc natio peculiare de corporum granditate captet encomium, lectis tamen in plerisque Scandiæ montanis ditionibus reliquiis, prout evidentissima illic monstrant vestigia, usque ad Christianæ hic religionis propagationem perseverantibus, & tunc extirpatis. Et horum quidem mirandas etiam pueri Scandiotarum, nec dum ephesiam egressi fermocinando & cantillando recensent quotidie actiones, indigitant habitationes, & suggerunt interneciones, ut non prudentis sed insipientis potius esset, hic gigantum velle probare amplius existentiam.

Itaque nunc tertia in Scandiam alienigenarum, quam Trojanorum extorrium huc pauco post gigantes tempore intrantium statuimus, consideranda est migratio. Sed antequam illius à primordio me narrationi accinxero, insinuandum Saxonem & Ericum absque dubio per secundum Mathematicorum seu præstigiatorum genus, de imperio cum gigantibus identidem decertans, intellexisse Trojanos, rerum prudentia & fortè peritia magiæ non mediocriter simul informatos. Velut neque illud

illud filendum, quod manifestis liqueat documentis, Trojugarum in Scandiam effusionem. Siquidem Islandorum chronicon, quos Ziglerus in sua Scandia diligentissimos antiquitatis custodes vocat, affirmet post annum fortè mundi M.M.DCCLXXII. illorum huc factam migrationem, cum Othinus ex Asia deindè profugus, Scandiam ingrediens, celebrem Troadum illic memoriam vigere comperiret.

Immò vetustissima de raptu Helenæ, bello decennali, urbis excidio, indigenarum exito & superstitem exilio fugaque apud nos hodiè carmina, & Historiarum fragmenta, partim saxis, partim membranis, partim hominum fideli inarata memoriæ, familiarem in his oris Trojanorum liquidò monstrantia conversationem & commorationem, passim ostenduntur. Quos etiam una secum Byzantinorum invexisse tantam numerum apud nostrates venerationem, per Othini demum appulsionem plurimum propagatam & confirmatam. Nam & ille prout dicendum postea, à Romanis pulsus, vestigia sequitur Trojanorum, huc aliàs prolata, regiones sibi boreales subjiciendo. Verum non eo usus itineris compendio quo Trajani, quorum pars non minima, teste Vrsbergensi, relictis sociis ad paludes Mæotidas à Valentiniano inde postea exactis, recta in Pannoniam, quam Ziglerus aliq̃ue Finnoniam, Plinium & Abbatem, vel potius rudes illorum librariorum erroris arguentes, intellexere, ac illinc denique in Scandiam migravit. Sed Asia minori ejectus Othinus Rusiam invadit occupatque: qua filio Boo tandem commissa, per Germaniam Saxones petiit, subegitque. Quorum moderationem filius septem tradidit, ex quibus Vestmonasteriensis Anglorum chronographus, totidem Regum Anglicorum derivat familias, vero an falso de rivulo, ipsi probandum.

Sequentia Libri hujus I. ab Autore solum affecta.

III. Immigratio fuit Trojanorum, cum Troja diruta esset anno mundi 2783. per orbem dispersi, pars illorum huc tandem & in Daniam delata, indeque Danos volunt quidam à Danais dictos. Sed multa prius gessere bella cum Gothis, vide Gebuilerum & Vasthaldum.

Ab his Regnerus genus suum ducebat, & illi fortè Cereris cultum invehabant, aliaque ut Martis & religionis commercia cum Byzantinis. Ita Gothi Deos horum colunt, donec Othinus & Thor inclauerunt. Expellunt gigantes &c. Sed tempus ingresionis non scitur exacte &c. Jam ad Reges pergamus omisso, ignorantes quos illi habuerint, nisi fortè Herculem & alios, vel Hernitum &c. Vilchinum &c.

Asmundus filius Suibdageri, casus cum Erico filio ab Hadingo, ipsumque Henninges Upsaliæ notat sepultum anno mundi 2960. quod falsum: reliqua Saxo.

Uffo II. Asmundi filius, succedit, quem itidem scribit Saxo Upsaliæ sepultum à fratre Huningo: Ergò multa post secula vixit. Huitfeldius dicit Huningum ex Saxonia ortum, Suecis impositum &c.

Huningus succedit, quem Huitfeldius asserit quosdam opinari filium Sigfridi Regis Saxonie; Cujus mors ut & Hadingi nota, & illius quidem scribit Henninges anno mundi 3754. contigisse: falsum. Ast Crantzius dum incautius saltaret in exequiis, in vas medonis corruisse. Sed

Laurentius putat eundem cum Fiolmo &c. floruit & Othinus, sub illo, qui forte Suecis tunc dominatus &c.

Regnerus Hunningi proles thronum adiit Gothiæ auxilio Suanhuitæ, quæ Frothonem levirum sustulit, vide Lindenbruchium, Christiernum & Huitfeldium. Is forte est Dignerus.

Hotebrotus filius, de quo vide notatos, & hic reor Chronico Norvegiæ insertum. Nugatur Henninges & Gassarus, sed Lindenbruchium, Christiernum Petri, & Huitfeldium, ac Laurentium consule.

Johannes Dignerum facit Regem Gothorum &c.

Attilus filius, quem uxor & privignus deludunt, idque multo post tempore factum, ut infra ostendetur. Ideo hæc illuc referenda, ad Adelum. Item de cane Danis præfixo, vide Huitfeldium, Christiernum Petri, & Erasmus libr. 9. Marg. 149. Item revidendus Laurentius &c.

Hotherus, frater Attili & filius Hotebroti, pugnat cum Baldero & Boo filiis Othini, tandem cæditur, quod revocandum ad historiam Adeli. Rex fuit Daniæ & Sueciæ, insignis citharædus, ut Saxo libr. 2. pag. 35. Et falsum quod Sueci sint tributarii Danis facti cæso Hothero, ut Gaddii oratio &c.

Rodericus filius succedit, qui bellat cum Russo & Horvendillo, Rege Daniæ & Sueciæ, vide Lindenbr. Laurent. & Huitfeldium, fuitque filius Othini, ut quidam &c. Huitfeldius &c. Christiernus Petri.

Attilus filius fit Rex, impugnat Daniam à Veremundo ademptam, occidit Frovinum, & cæditur à filiis, vide Lindenbruchium, Christiernum Petri & Huitfeldium. Hinc chaos sequitur, usque Alverum, & Reges bis subindè positi &c. à Saxone cum variatione quadam & aliis chronicis &c.

Ideo cum necessario inter Attilum & Alricum essent aliqui ponendi, juxta Saxonis methodum, IX. Johannes Gothus inserit in cippis inventos, scilicet Botuildum, Carolum, Grymmerum, Thordonem, Gotharum, Adolphum, Algotum, Ericum & Lindormum, de quibus nihil in chronicis, nec tam conspicuè in cippis &c. vide Gothum Johannem &c. Sed qui desiderabantur, erant producendi ex chronico Norvegiæ, non ex figmentis &c. vide Lindenbr. de Hugleto æmulo & Huitfeldium. Sed Laurentius transit ad Alricum &c. & in vita Tordonis primum asserit Geldrium Ducem Saxonie &c. post in aciem producit &c.

Hos verò ea propter inserit Johannes, quod Crantzius queratur de horum jactura ab Attilo II. ad Alricum, quem dicit sub Augusto fuisse. Item de Regibus Daniæ quod per 500. annos solum 3. vel 4. regnarint, vide Sueciam Lib. I. pag. 225. &c.

Monet & Laurentius hic necessario deesse inter Attilum & Alricum, quod verum, sed non hac seriè &c. & dicit Johannes Daniam Sueciæ subditam fuisse, cum opinetur contrarium Crantzius, idque facit securius, quod neque Dani quidquam de his seculis: Sed nihil deest, rectè computanti & non altiora quærenti &c.

In fine historiæ Lindormii qui 9. Rex fictitius, memorat de adventu Julii Cæsaris huc, & quod carmini suo præfixerit, & impetrarit festum diem &c. secutus anilia Christierni Petri, quem & Huitfeldius reprehendit &c. quod nihil in Saxone vel Crantzio tale &c.

Deindè ponit Alricum Regem Sueciæ & Gestibindum Regem Gothorum, qui cæso Alrico rege Sueciæ, facit Ericum regni utriusque hæredem, quod sub nativitate Christi rexit, & Frotho V. in Dania. Sed

Sed falsa hæc &c. & Alricus multo post, quem & Alverum vocant &c.

Hæc videns Ericus Upsalensis, cœpit Historiam à nato Salvatore, tamen in multis oxorbitans.

Huitfeldius asserit arcem Helsingburgensem circa natalem Christi fundatam &c.

Ericus Sapiens Rex Daniæ, Sueciæ & Gothiæ, sed reor solius Gothiæ fuisse, cujus anno regni 34. volunt natum Christum, quod tamen arbitror incertum: Ericumque vixisse multo post. Neque illi assentior quod 38 regnarit annos, ut Johannes.

Fallitur etiam Saxo qui hunc Ericum vocat I. hoc nomine regem Sueciæ vel Gothiæ: Siquidem 2000. ante regnarit primus. Sed Ericus Upsalensis asserit se nullos reges inducturum, nisi qui regnarint Upsaliæ, postquam Scandia statum monarchiæ fuerat assecuta, tamen fallitur ut dictum &c. confundens Ericum I. & Ericum II. cum huic Gericum & Philimerum subiciat.

Hoc loco agit Saxo de Thore Lang Rege Helsingiæ lib. 5. pag. 8. Et Arngrimus 112. de Rege Bothniæ & sinu &c. Gislo vult 34. ann. ante nativitatem Domini Ericum regnare cœpisse &c. & Johannes quod 34. anno regni natus sit &c. Sic cohæret &c. qui fuit Vermorum & Solongorum princeps. Ergo Wermelandia ante Olaum Tretelga.

Getricum filium quidam falso subrogant Erico, alii verius Haldanum, qui Gothiæ dominatus multo post. Saxo, Crantzius & Laurentius omittunt, Chron. rhythm. Ericus & Johannes ponunt, velut & Philimerum &c.

Haldanum ponit Johannes fratrem Getrici somnians, de quo vide ipsum, sub quo & Frotone IV. rege Daniæ inclaruit Starchoter, cui reor falso tribui 300. annos, cum hoc ex historiæ perturbatione accesserit; Quomodo possibile quod hinc ad Haquini Ring vixerit tempora, sub tot Regibus?

Philimerus quem alii Vilchinum, filius Getrici, sed non in Gothia, verum exteris regnans, quæque de ipso in nostris leguntur, petita sunt ex fabulis Theoderici Veronensis; ita Olaus &c. Gadolanus porrò nugatur, asserens 4. mill. Upsaliâ curiam huic fuisse Philm, etiam hodie vocatam &c.

Deindè quæ de Nordiano, Hernito & Osantrice dicuntur, sunt petita de fabulis Theoderici Veronensis, & si quis Nordian. id est Neareus, & fortè de ipso hæc intelligenda, qui cum Othino &c. forteque bella cum Russis gessit, & in Sielandia cesserit.

Sivardus Rex Gothorum & filius Haldani, quomodo igitur Getricus, Philmerus, Nordianus, Hernithi II. & Osantrix hic interim regnarunt? Olaus asserit 100. fermè post Christum anno hunc regnasse: falsum &c. Sed Ericus non meminit Sivardi, mox ponens Ingonem post Hernithum, quem filium vocat Philimeri &c. Jam de bellis inter Sivardi & Caroli generos Johannes & Saxo &c. Nam Sivardum Sueonum Regem, & Carolum scribunt Gothorum, quam verè viderint ipsi &c.

Ericus nepos Sivardi ex filia, & Haldanus nepos Caroli decerant, dicitque Olaus victorem evasisse Haldanum 180. post nativitatem Christi &c. vide Lindenbruchium, Christiernum & Huitfeldium. Eisdem vide de Unguino successore, qui designatus Haldano vivente &c.

Cæsus à Reginaldo Sueonum nobilissimo, qui regnis indè potitus

Afmundus Regnaldi filius, qui filios Haborem &c. Sed Laur. hoc potius in Suecia factum putat, ut locus & cantilena, Afmundumque vel Sivardum Regem Norv. &c. vel potius Haborem Norvegum extitisse & Sivardum Regem Sueciæ &c. vide Huitfeldium.

Hacho major natu filiorum Amundi, necem paternam & fraternam compensat, sanguine regio ad unam puellam veniente, Giuritham, quam duxit Alphus frater Sivaldi, hinc uxor Haldani longè post. Crantzius Lib. I. pag. 232. & Dania inter plebes divisa.

Nam Sivardus Rex interim regnat apud Gothos, cujus filiam Ulvildam pulcherrimam duxit Alphus Sigari Regis Daniæ filius, de qua suscepit Giuritam, quæ nupsit Haldano, filio Borcari satrapæ Scaniæ, & Drotæ filia Regis Norvegiæ. Is Haldanus vixit sub Alvero Rege Sueciæ. Undè qui potest fieri Giuritam per 15. Reges superstitem? Sed Haldanus post fit Rex Daniæ, reparat sanguinem regum de Giurita &c.

Ideò post Sivardum Saxo & Crantzius ponunt Alverum, nihil de regibus intermediis scientes; unde non mirum quod Crantzius queratur de dispendio, cui Johannes non benè succurrit, ignorans hoc chaos &c.

Hæc verò dubia faciunt suspecta Sueonum & Danorum chronica. Nearco seu Niordo populus Upsaliam pro regia sede assignat, cum Othinus illic deputasset thronum primarium & Frotho seu Ingo fundasset, quomodo Reges priores ibi dicuntur sepulti? bellaque tot ibidem gessisse?

II. Certum est Othinum Asia pulsum XXIV. annis ante nativitatem Christi, quando Pompejus ditionem invasit, & primo Russiam, inde Saxoniam, post Scandiam subjugasse, illam circa Natalem Christi ingrediens, quo igitur jure ponitur à Johanne circa tempora Abrahamæ? à Saxone sub Suibdagero primum cognitus, Lib. I. pag. 12. & sub Hothero dicitur is & Thoro pugnasse pro Baldero?

III. Idem Saxo dicit Thoronem Othino genitum, & tamen ille summus, Thorique fit mentio sub Regnero, qui longè ante Nativitatem Christi vixit, Saxo 21. & 34. Ergo hi Reges post Christum florent, & vix aliqui priores adduci possunt.

IV. Fro dicit sacrificia mutasse, Saxo lib. III. pag. 36. sub Hothero, sed Frö cum Othino huc ingressus, qui Rex Sueciæ & Daniæ forsitan: Sed nec mutavit, quod prius victimas non offerrent humanas, cum illa semper consueto viguerit apud Gothos.

V. Balderus, Bous & Hemingus dicuntur filii Othini, & illi tamen longè prius regnant in Russiâ, Norvegia & Dania, & chronico Norvegiæ dicitur Thor unus Diarum in Trunvang sedem nactus, quem tamen chronicon S. Olai in Tinge genitum asserit, & Arngrimus patre natum alio, vide ipsum; illa cohærent!

VI. Gothus noster ait Humelum filio Upsaliæ Deorum mandasse cultum frequentandum: Ergo tunc Upsal!

VII. Beda libr. I. cap. 15. suæ historiæ memorat anno Domini CDIX. Vitas in auxilium Britannis invitatos, cum 3. navibus accessisse, ductoribus Hengisto & Horso, quos pronepotes dicit Othini, ex filio Vecta, & nepote Vetgasto. Ergo venit huc Othinus longè post Christi natalem &c.

VIII. Saxonem secuti nostrates, qui nullas ponit temporum distinctiones, graviter labuntur, & præcipue quod sub Frotone aram ponat, inde tot Reges comminiscuntur & Dani chaos queruntur &c.

IX. Huitfeldius afferit Frothonem II. Othini filium à nonnullis cenferi, qui proavus Frothonis III. sub quo dicitur natus Salvator. Ergò &c.

X. Chronicon minus rythmicum sentit tempore Davidis Urbarum Suecis dominatum. Idem quoque natum in Judæa Christum narrat, quando Alaricus hic regnabat.

XI. Haborem & Hachonem chronica Norvegiæ longo post tempore inferunt, non ut Saxo, qui omnia commiscuit.

XII. Idem Chronicon Egillum Regem Sueciæ & Frothonem II. Regem Daniæ contemporaneos ponit, licet multis distarent parasangis, si vera Saxonis methodus.

XIII. Quæ Dani & nostri de Attislao inferunt, ista Chronicon Norvegiæ de Adelo, cui plus tribuo quam Saxoni, & aliis omnibus &c.

Nam & illic historia Norvegiæ sub Osteno Adeli filio affirmat Rolvonem casum à Hiortvaro affine, qui sequitur in Chronico Daniæ. Ergò &c. tamen Rolfo ponitur XIII. Rex Danorum à Huitfeldio &c.

XIV. Frey, Frø seu Frotho, est idem quem Gothus Friggam vocat, idemque cognomento Inge dictus, tamen nostri duos faciunt Reges. Is, ut Chronicon Gotland. & Longobard. Jornandesque scribunt, ingenti priapo pingebatur.

XV. Saxo scribit VII. annis Starcaterum Upsaliæ confiliis Frey moratum, igitur quomodo pervenit ad Haquini tempora? Nec credibile CCC. annos vixisse, ut etiam plus quam CCC. annos post natum Christum regebat Haquinus Rex & Haraldus Daniæ, cum Othini pronepotes 409. Britanniam invaserint &c.

XVI. Giuritam Alphii filiam & Sivardi ex Alvilda neptem, duxit Haldanus III. Rex Daniæ, ex qua natus Haraldus Hildetan, synchronos Haquini. Sed qui possibile, quod Gyrita vixerit per tot secula? Ergò Sigarus post natum Christum multò, & tot Reges Sueciæ inter Sivardum & Haquinum dominati. Nec defectus in Danica sed Suetica historia &c.

XVII. Sub Haquino Ring ingressus Sueciam Haldanus II. filius Frothonis V. Ergò.

IV. Immigratio in Scandiam fuit Asianorum de minori Phrygiâ, pulsi à Pompejo, XXIV. anno ante natum Salvatorem egresso, pulsi. Dux horum fuit Othinus regni princeps, magiæ peritissimus, qui plurima sociatus hominum copia, imprimis Russiam subactam filio Boo tradidit regendam. Deinde Holsatiam devictam septem filiis liquit moderandam, unde & Reges Angliæ fati. Ast ipsemet Scandiam petiit, Sueciæ, Daniæ, & Norvegiæ dominium obtinens, illam quidem sibi deligendo, Sigtoniam fundando, regni solium totius Scondiæ Upsaliæ locando, & Balderum Sielandiæ, Hemingum Norvegiæ præficiendo.

Sed quæ insuper chronicon Norvegiæ de hujus præstigiis, XII. Diaribus, saga præmissa, morte Othini & illius cognomine, exilio & uxore, alias dicendum &c.

Othinus seu Vodenus, vocatus As per synecdochen, & Asgard infernus, asteslag tonitru, quod ille ex Asia huc processerit, toti Europæ notissimus, Marti assimilatus, vide Adamum &c.

Posterius hujus vocati Drotter / & uxores Drotninger / seu Freyer / & primus Rex dictus Digner, X. ab Othino. Verum an Nearchus & Frotho Othino geniti, incertum. S. Olai chronicon vocat Niordum filium Inguar Freyers, & Johannes pariter. Quique ab Ingone descendebant,
ave-

avebant dici Inglingar, & Frö. Ideoque non reor hos Othini filios, sed comites & sacrorum Antistites, quibus par cum Regibus potestas fuit &c. Undè vocati Drottener &c. qui dominium liberius nacti, quod fortè regia cessarit progenies.

Dicitur verò sub pronepote Thoronis rege Gilfue Othinus Sueciam ingressus, in chronico Islandiæ & Norvegiæ. Ergo Thorus Othino prior, nec ipso genitus, quod credibilis. Monoculus fuit. Saxo.

Item quæ narrat Jonas de Thoro & filia Goya videndum, indeque colligo Thorum aliquandiu Othinum antecessisse &c. non tam celebrem &c.

Sed mortuo Othino Sigtoniæ, crematoque, qui legem tulit de parentatione, subrogant nostri Ingonem; & ipsi Nearcum & Frothonem filios. Errant tamen cum Niord seu Nordian, unus Diarum successerit, qui neque filius Ingonis, ut quidam, sed Niord, Frey Balder &c. Archiflamines &c.

Itaque Niord ingressus Sueciam cum Othino, Niogard fundavit, indeque regnum adeptus, placide gubernat, & cum summa rerum ubertas & pax sub illo, credebatur plebs, illorum authorem &c. colebant. Nam mortuis sub ipso reliquis Diaribus, & Othino oblatis, moritur & ipse, Othinoque offertur cum lachrymis subditorum. Huic plebs Upsaliam pro Regia permisit.

Chronicon Norvegiæ S. Olavi vocat Ingunar Freyers filium. Vetus Sueciæ membrana, item, & ab illo genitum Neroch, qui genuit Frey. Sed falsum &c. Ponitur tamen post Frey in forma juramenti & Othinum ultimum.

Frey, Fro, Froe & Frotho, cognomine Ingui successit, frater Niordi forte, & unus Diarum, qui simul regnavit cum Nearcho, Rex pacificus, unde salutandi morem ab ipso mutuarunt. Estque idem de quo Saxo pagina XV. quod sub Hadingo, & veterem litandi mutavit consuetudinem XXXVI. non procul Upsalia sedem nactus Deorum satrapa. Hinc liquet quam Saxonis confusa &c.

Starchaterus VII. annis Upsaliæ vixit cum filiis Fro, quos inter Fiolm, ut Norvegiæ & Sueciæ authenticum memorat, indeque ad Hachonem &c.

Forfan Frey renovavit morem homines immolandi, sub Trojanis omissum, & ab illo dicta sacrificia Froblod. Nam certum Gothos prius ita litatos. Hunc nostri confundunt, quod Frey proprio, & Ingui diceretur cognomine; ideò chronicon rythm. non ponit Ingonem sed Frothonem &c. Freyberga ubi natus, ibi locus sacrificii.

Hic primus Sueciæ monarcha statuitur à plurimis, sedemque Upsaliæ Regibus deputasse, ut etiam designationem in Moraften, cujus Saxo reddit causam &c. Ideo Regiam bonis mobilibus & immobilibus ornavit, civitatem & templum fundavit, sacrificia instituit, dictus primo Drotte / princeps felix, & beatos habuit subditos, quam illi beatitudinem ipsi tribuentes noluerunt cremare, afferentes Deum mundi, semper libamina offerrebant.

Hujus statua, ut & vocalis Othini, circumgestata, edidit oracula, de quibus vide Saxonem ut Bizantii argenteam, & Arngrimum, ut quidam Islandus concubinam vitariis &c.

Ab isto dies Veneris vocatus, non à Frigga ut Saxo & alii: quem quòd Deus voluptatis, pingebant veteres ingenti priapo, ut Jornandes, Paulus Diaconus & Adamus fatentur. Ergò non scemina, illique nomina de Longobardis indidisse, ad quem Reges genus ducebant, & genealogia Inglingatal dicta. Uxor

Uxor Freya seu Frea post mariti obitum sacrificio præfuit, fœmina celebris, indeque fœminæ famosiores appellatæ Fruar / ut à marito Reges & toparchæ, Droter & Landz Drottat / ac Drotningar &c. &c.

Hinc deprehenditur error Saxonis, & Westmonasteriensis, aliorumque Othini uxorem Fream seu Friggam vocantium, indeque sextam feriam vocatam, de qua Saxo multa nugatus &c.

Ideo perperam Frey sculpsit à Johanne, & fufus Freæ in cœlo &c. His consentit Adamus, Crantzius à Saxone seductus. Idemque Adamus mentionem Inglingorum facit, vocans gigantes &c. de lucis &c.

Jam de sacrificiorum more, vide Arngrimum, & Huitfeldium in præfatione, item Adamum, & Saxonem pag. 15. 93. & 94. Nec non in Dania loco Letræ sacrificia fiebant, ut Dithmarus Mersburgensis, ex quo Huitfeldius, quæ & nostris inferenda &c.

Undè falsum quod Olaus libr. 3. cap. 6. vult à Nini tempore Upsaliæ templum extructum &c. De sortibus vide quoque Adamum, novaque omnia cum Othino inducta, per Sueciam, Daniam, Norvegiam Angliamque propagata &c.

Typotius in oratione inaugurali tres Deos S S. Trinitati non malè accommodat, & quidam Thorgiort Deum vocant Norvegiæ. Olaus libr. 9. cap. 45. asserit cultum Cereris de Græcia huc translatum, quo & virgines olim hinc mittebantur. Sed errat Huitfeldius, asserens Leorsdag à balneatione appellatum. Sed Iararium veteribus Hof dicebatur, inde Hofgodat &c. Et quod diis sub dio sacrificarent in montibus, ut Huitfeldius, forsan inde Freyberga dicta &c.

Urbar ponitur successor Frotonis in historia plerumque Sueonum, non tamen exprimitur cujus filius. Sed illi Gothus tribuit Nordianum & Ostenum. Ericus, Olaus & Laurentius, sicut & utrumque minus chronicon ipsi tres filios, Osten, Nore & Dan, quos in palæstrita exercuit, idque deridet Laurentius. Insuper asserit prosum Vitis ab Urbaro præfixum, & cum Juti ab Augusto impugnati, Regem quoque Danum deligunt. Ergò sub Augusto? Sed rythmicum narrat Urbarum tempore Davidis regnasse, quæ ut cohærent, linquo aliis. Item divisisse filiis regna Daniam, Norvegiam, unde genus maternum, & Osteno Sueciam: postque canem Norvegis datum &c.

Verum Upsalense fragmentum, nihil de isto habet vel filio, & secus narrant Norvegiæ & Islandiæ annales, quos synceriores reor &c. Et prosum vocat filium Frotonis, quod falsum, ut reor &c. obiit Upsaliæ.

Ostenus filius, ut nostri, succedit, qui cædem fratris vindicaturus, & electionem Regnaldi per Gunnonem suum ephorum plectit, subigit, canem Suerting præficit, plectendus membratim, qui non reverentiam exhiberet. Sed Johannes negat. Cæso Regnaldo ducit Gunno Drotam absconditam, ex illa generans Hildegerum. Post Borcarus Scaniæ satrapa delet Gunnonem, & ducit Drotam, inde gignens Haldanum. Saxo autem in historia Sivardi sibi contrariatur de ortu Hildetan, & paginam 121. vide. Ergò per XII. reges &c. 120.

Fiolnus seu Siolmus successit, quem Johannes ebrietati asserit deditum, adeo ut à propriis tandem famulis in vase muli mergeretur. Ipsum à Gothis electum & Sueones deseruisse, qui Attilam designant, indeque XL. an. separati, interim IV. in Suecia, scilicet Attila, Digner, Dager & Alricus. Et sex in Gothia, Fiolm, Suercher, Valander, Visbur & Domalder; Tandem obiisse Fiolm, & sepultum in Westrogothia prope colles Kindiæ.

Sed Laurentius insurgit contra Johannem, asserens ipsum in Danos contemptum fingere, ubi trestandem ab Hachone ad Haquinum regnarunt, & XVII. in Suecia, tamen esse discedendum à chronicis, quæ Reges illos VI. faciunt, potius vel defectum in Historia Danica, vel diutius vixisse &c.

Sed neque tangit omninò veritatem Laurentius, sed verum quod Reges Upsalenses fuerint, ut liquet ex chronico Norvegiæ, quod Siolm asserit ad Dan Regem Daniæ invitatum, cui familiarissimus, nocte exeundo, casu per contignationem in vas subjectum corruisse. Sed quis ille Dan? Laurentius hunc eundem putat cum Hunningo.

Chronica minora ponunt Osteni filium, & submersum à famulis, Johannes patrem non exprimit. Sed Upsalense & Norveg. Frey statuunt filium & Regem Upsalensem, sub quo & Gothia, nam post Fro, se Reges Upsalenses seu Drotter scripserunt diu &c.

Suegder seu Suercher, Siolmi filius Rex Upsalensis, de eo tres opiniones. Johannes quod Daniam in præfecturas divisam invaserit, ad integritatem redacturus, de equo ceciderit, & brachium ad lapidem colliferit, indeque mortuus & sepultus juxta patrem &c.

Alii quod tam fortis, ut manum petrae immerferit cubito tenus idque dictum volunt allegoricè ad indicandam fortitudinem, ut etiam faciunt, quando integris arboribus pugnatum scribunt. Hoc autem sine læsione volunt factum, alii non extraxisse.

Sed chronicon Norvegiæ narrat ipsum vovisse quod Othinum virum, unde profectus ad quam suam curiam in orientali Suecia, cum noctu à symposio cubitum iturus, vidit sub grandi illic saxo pigmæum, illoque invitante ut intraret eò si Othinum cuperet videre, irruisse, & non comparuisse amplius. Quæ melior!

Valander post adiit thronum, quem Gothus asserit bellum à patre in Danos occceptum continuasse, & Ostenum Scaniae & Hallandiae præfectum vasallum fecisse, pariter Danos impugnaturus, nisi bello molestatus ab Attila Sueconum rege, redire compelleretur, quos inter pax sancita. Deindè Retonem piratam à Russo immissum expulisse, dum in procinctu est, noctu suffocatur à dæmone, cui se devoverat ob victoriam obtinendam &c. Joh.

Chronica minora, Ericus & Olaus, ab incubo scribunt noctu suffocatum. Laurentius cavillatur Johannem ob bellum in Danos, Attilam & piratam.

Chronicon Norvegiæ filium Suegderi statuit, & cum insignis miles, regiones multas pervasisse, & cum Finlandiam ingressus, natus uxorem Drifvam, ex qua Visbur. Inde rediit Upsaliam, promittens se post triennium rediturum. Sed cum post X. non rediisset, missio filio revocat, & abnuentem sustulit veneficiis prope fluvium Scute, ubi cernitur lapis sepulchralis &c. verior.

Nota quod Gothus æmulando Saxoni, multa ex proposito fingit, non tamen laudandus &c.

Visbur, quem idem ob fordidam avaritiam à propriis exustum filiis. Sed duo minora, Olaus & Ericus, ut filii citius regno vel thesauro potirentur, parentem exussisse. Sed Laurentius Johannem perstringit, quod morte Pontificiorum ita fingat in gratiam &c.

Chronicon Norvegiæ asserit Valandri filium ex Drifua, & quod uxorem duxerit Augdam, ex qua filios, illique tria latifundia loco dotis dedit, monileque insigne. Sed quod inde repudiasset secunda ducta, indi-

dignati filii adultiores, qui cum XII. essent annorum, poscunt substantiam matrem, & nihil accipientes, minati se redituros insperati. Ita faciunt, & patrem exurunt. Hæc vera &c.

Domalder filius Rex Upsalensis, quem nostri scribunt Deæ Cereri, Toreld vocatæ, Sueonibus ob annonæ ubertatem impetrandam oblatum. Sed Johannes statuit insignem tyrannum, quod probos proscriberet &c. Laurentius quod indigenæ sentirent famem ob scelus in patrem ortum, ideo filium eodem tollendum. Sed errant.

Nam chronicon Norvegiæ sentit de secunda nato uxore, sub quo cum ingens regnum fames premeret, anno primo boves sacrificasse, secundo homines, & pejus evasisse; tandem anno tertio, ex primatum consilio Upsaliam confluentium Regem occidunt, sanguine lingunt altaria, & meliora nacti tempora.

Domarus filius, non fratre genitus, ut Johannes, subrogatur, qui regnat pacificè, donec senio Upsaliam migraret plenus. Sed chronicon Norvegiæ sub ipso fatetur prospera, pacifica fuisse tempora, & tandem mortuum esse sepultum in Furingzvoid propè Upsaliam, ibidem lapidem conspici &c.

Attilus, de quo Johannes, ut supra, quod Valandrum Gothiæ Regem impugnarit, &c. Nec ipsum Danis canem præfecisse, aut superiorem &c. Obiit Upsaliæ, &c.

Ericus, Olaus & duo minora, asserunt canem Racta Danis dedisse Regem ob cædem consanguinei. Sed addit Olaus, id de homine malo intelligendum, qui more canum vixit &c. Item chronicon minus vocat Domari filium, & Dania Germanique subactis, in Italia belligerasse, & post obiisse Upsaliæ, falsa hæc; sed chronicon rhythmicum in Gothia vult mortuum.

Sed Laurentius asserit spectare ad tempora Hotebroti, quodque illic eum ponant chronica, hic omittant. Verum neque eo spectat, sed ad inferiores, cum Norvegiæ Chronicon eadem de Adelo memoret, nec hic ponat. Authenticum quoque Upsalense omittit &c.

Dignerus, quem Johannes Sueciæ regem & coætaneum Visburo Regi Gothorum, optimis præditum moribus, quem quidam regio non ortum sanguine, alii Osteni de sorore nepotem perhibent &c. Joh.

Duo minora vocant Attilæ filium, Daniam & alia ipsi regna tributaria, mortuum Upsaliæ tandem. Quem nonnulli asserunt XVII. tantum diebus regnasse. Quidam nepotem volunt Regis Dani ex filia uxore Domari.

Sed Laurentius ait ipsum Domaro subrogatum, sed cum non constet de rebus gestis, vel obitu, præstare filere, quam nugari, ut faciunt quidam &c. Verum chronicon Norvegiæ filium vocat Domari ex filia regis Daniae Dan, & Digni vocatum, Regem Upsaliæ primò vocatum, siquidem prius Drotter, & uxores Drottningar dicerentur; ortumque de prosapia Inglingorum, & naturali morte defunctum.

Dagerus, Digneri filius, quem Johannes sentit Gothiæ regnum Suetico adjunxisse, & Domarum Regem Gothorum omnibus invisum ob scelus paternum renunciassè &c, nugatur &c. Deindè bellum gessisse cum Russo, cujus agmen ductabat Reto famosus ille pirata, aut Dageri Burcarus & Ostarus; Ille cum Retone mox corruit. Post filio Alrico classem commisit, qui parta victoria Russo tributa imponit. Ita Johannes &c. Sicut etiam quod Danos expugnarit, filio domi relicto, & victor, copias domum remisit, ideoque Danorum sublati insidiis &c.

Ericus & Olaus, quod injurias vindicare in Danos voluit, sicut & tributa patri & avo solvi consueta, extorquere, sed cecidit ad vadum, quod inde Vepnevad dictum. Minora idem referunt, Laurentius quod occupaturus Daniã, obvios habuerit Danos ad vadum Schiõtams, ibique corruens, nomen indidit quod Vapnevad diceretur.

Chronicon Norvegiæ filium Digui vocat, adeò prudentem, ut cantus avium intelligeret, haberetque passerem, qui quotidie evolans nova referret. Qui cum semel evolans, agro vicini esset peremptus, irascitur Rex, & contra cæsorem proficiscitur (nam relatione sagæ cognoscit ita periisse) sed propè fluvium constitutus, sagitta tangitur & moritur &c. Hæc allegorica, indè Olaus aliis injuriis affectum, & forte uxor rapta, quæ per passerem intelligitur &c. Sed Chronicon Upsalense in vado illo submersum à Danis &c.

Alaricus seu Alverus Dageri filius, quem Johannes non accepto tributo à Russis, & insuper cæsis legatis, illos fatetur impugnasse, quando principio pugnae Hildegernus Gunnonis filium ad duellum &c. Tandem prodiit Haldanus uterinus frater, nuper ex Scania eò profectus &c. vide:

Tamen XII. pugilibus configit Alricus, victorque tributa imponit. Ergo Haldanus & Hildegernus diu vixit &c. non cæsus à fratre, ut Ericus, ast grandi senio mortuus. Johannes qui secutus Crantzius, is enim in senio sentit obiisse &c.

Sed Ericus, Olaus, Laurentius & duo minora volunt occisum à fratre per frenum, licet Johannes contrariatur, quem Laurentius taxat, & impugnasse Russum. Item historia minor quod sub ipso natus Christus in Bethlehem &c.

Sed Chronicon Norvegiæ post Dagerum ponit Agni filium, de quo postea, & ipsum duos habuisse Ericum & Alricum, insignes milites, qui die quodam pro domandis equis soli progressi in campos, ubi postea mortui inventi, & creditum se frenis occidisse cum alia non haberent arma &c.

Errant autem qui confundunt Alverum filium cum Alrico patre &c. Nam Alricus duos filios liquit, Ingvi & Alverum Reges Upsaliæ. Ergo post Dagerum Agni, inde Alricus, post Ingvi seu Ingemar &c.

Anno Chisti CDIX. Vitæ in auxilium Britannorùm vocati adnavigant ductoribus Othini pronepotibus. Beda.

Ingemar, seu Ingo filius Alrici, qui bellum Haraldo Regi Danorum parat inferre, Scaniã recuperaturus. Unde Haraldus exercitus disponendi rationem ab Othino edoctus, Sueciam invadit. Simul persuasit Reginae suæ consanguineæ maritum tolleret, quod & facit, admissis in conclave qui ipsum clam suspenderent. Sed nec ita Danus victor, cum Olaus frater regis & proceres ipsam pro meritis mulcarent & Danum fugarint, Olao pereunte, & Ingello filio Ingemari succedente. Johannes.

Chronica minora, quod Alrici filius suspensus in loco Agnesit, ubi nunc Stocholmia, in arbore manibus Reginae, & catena aurea. Sed Olaus per alios dicit suspensum, quos illa habuit chariores quam Regem. Idem frater Laurentius, querens simul de negligentia scriptorum, qui parum, & intricatum &c.

Saxo & Crantzius narrant Alarici filium, & fratres Olaus & Ingellum fuisse; Deindè Dano bellum finium gratia augendorum induxisse, quem & Olaus Haraldus occurrens cecidit. Unde Ingellus in-

valetudinem prætendens timensque, per legatos pacem & sororem obtinet conjugem. Sed errant de obitu Ingemari.

Sed chronicon Norvegiæ avum Ingemari suspensum rectius adnotavit. Nam is Dageri filius & Rex Upsaliæ, insignis miles, Finlandiam occupat, filiamque Frostonis regis & fratrem captivos abducit. In reditu delatus in fauces ubi nunc Stocholmia, erectis tentoriis sub arbore celebrat nuptias, in quibus monet ebrium regem Schialvia firmaret monile, per quod recte ducto dormientem suspendit sponsum, & fugit cum fratre, indeque sinus Agnesit. Itaque non Ingemaro contigit &c. Sed autenticum Upsalense vocat Ingemar, aliud Regem Agnar &c.

Idem refert Alrici filios Ingui & Alver, sed illum celebriorem, ideoque Beram fratram plus æquo amasse Ingui, & quodam vespere, cum ivisset Alverus dormitum, remanent colloquentes ut alias. Quibus succensens Alverus, regressus transfixit fratrem, & leque versus cecidit Alverum, sic ruit uterque &c. Hic est quem nostri Ingellum vocant, confusum cum avo &c. qui ex uno faciunt duos &c.

Johannes non Ingellum dicit per legatos pacem & uxorem obtinuisse, sed contra &c. Nam inprimis cæso fratre fugat Danum, & arce diruta in signum victoriæ reduxit sororem Dani captivam. Unde hanc recuperaturus, restaurat Danus bellum, & repellitur. Sed tertio attentans, dissuasusque à Consiliariis, pacem & sororem offert per legatos, obtinetque,

Post civili bello excipitur, dum proceres monent uxorem sibi nuptam & pluribus expositam coërceret, quando à fratre inter litigia cæsus; Sic duæ faminae Suecis multam inducere perniciem, Mixta. Johannes &c.

Olaus, Ericus & duo minora vocant Ingemari filium, ut & Johannes, & cæsum à fratre ob infamiam uxoris Beræ. Et addit Olaus, fratrem imperium affectasse &c. Laurentius idem quod Johannes vel Saxo &c.

Crantzius postquam sensum secutus Saxonis, addit quædam chronica testari, raptam ab Ingello Beram, & bello defensam, donec compulsus Haraldus consentire, illaque prole mascula suscepta obiit, vel forsitan ille intelligendus &c.

Hinc ponit Norvegiæ chronicon Huglethum Regem Upsaliæ & filium Alveri; Sed Ingelli Jorund & Ericum. Atqui Huglethus divitiis & non militiæ deditus, avarissimus sedet pacificè, colluviem veneficorum in aula fovens. Quod rescientes Hacho & Hagbar Duces Norvegiæ cum copiis Upsaliam pergunt, quibus occurrens Huglethus in Furingzvald occumbit, & Haco regnum tres annos gubernat: cumque Rege Sueciæ cæsi duo filii &c.

Interim filii Ingelli milites famosi piraticam exercent, & occurrentem Gudlogum Regem Helgelandiæ captum suspendunt. Post reversi in patriam, cogunt militem, quibus cum Hacho congressus, letale capit vulnus, Ericus cadit, & Jorund ad naves profugit. Hacho autem morti proximus, cum aliis funeribus in navem se mandat portandum, qua incensa & velis elatis in altum pergit & moritur, idque propter nominis celebritatem &c. Ergò Signe nunc fuit, & filia Huglethi, à quo Hugletuna nunc Hatuna &c.

Jorunder seu Germunder Rex factus Upsaliæ, piraticam exercet, & quodam anno sub Jutia populans & Limfiord, filius Regis Helgelandiæ ipsum aggressus, capit, & mox suspendit, quod patrem &c.

Johannes memorat bello injurias patri & avo à Danis illatas vindicasse, victoremque evasisse, supplicibus culpam deprecantibus & infidias detegentibus indulgisse, fimumque. Sed dimisso milite domum, illum in sinu Othini suspendunt. Et de hoc nihil Saxo.

Ericus, duo minora & Laurentius, quod suspensus in Othesund & sinu Limfiord, additque Laurentius id dubio procul victi Haraldi suafu factum in victorem &c. vel potius Haldani, qui post Sueciam invasit. Quod mirum si filiam habuerit Jorunder uxorem.

Haquinus, quem Chronicon Norvegiæ vocat Haugne, filium Jorundi, & ipsum cum XXV. regnasset annis, pulsum ab Haldano Frotonis filio (ego Borcari sentio) in Westrogothiam, ubi totidem mansit, donec Haldanus Upsaliæ obiisset, quò rediens Haquinus, ingens obtulit sacrificium pro vitæ obtinenda diuturnitate.

Tunc in somnio cognoscens, quod LX. annos victurus, si unum filiorum offerret, id facit & vixit Upsaliæ, donec Olo Rex Daniæ ipsum denuo in Westrogothiam compelleret, unde rediit post annos aliquot cæso Olavo per Starcaterum, offerens secundum filium, quando dormienti revelat Othinus tam diu victurum quam X. anno suis unum filium offerret. Cumque septem obrulisset, ita fuit senex ut lectica portaretur. Sed oblato octavo, per X. annos lecto adhæsit. Deinde obtulit nonum, & fuxit cornu velut infans. Denique & decimum voluit immolari, sed quod ultimus, renuunt ordines, sic mortuus & sepultus Upsaliæ, indeque mors Augni dicta, quando quis senio, non morbo obiret. Sed de pugna Bravallehi nihil.

Saxo narrat Calmarniæ oppidum tunc extitisse. Ergo vetustissimum. Sed an à Calmer ut Olaus *Lib. 9. cap. 21. ? &c.*

Sed nostri Historici Saxonem secuti, referunt Haquinum sorore genitum Haraldi, & necem majorum de avunculo quæsiturum, induxisse illi bellum, qui VII. annorum inducias, interim se parans, & tandem infinitis copiis in campis Verendiæ Bravallensibus congressos, victorem Haquinum evasisse. Qui Hetham vexilliferum Danis præficit, & Olonem Scanis & Hallandis &c. Sed Danorum suafu invadit Hetham totaque potitur Dania, quem nimis rigide gubernantem inducunt Starcaterum in cædem &c. post Omundum Danis præficit Haquinus. Tandem & bella gessit in occidente, ducta Ringonis Regis Norvegiæ filia. Tandem Rex gloriosissimus Sveciæ Daniæ & Scaniæ obiit. &c.

Chronicon rythmicum asserit pugnatum prope Scatalef, & Saxo quod XI. millia Sueonum & XXX. Norvegorum corruerint præter innumeram multitudinem &c.

Et Chronicon minus tam senem extitisse ut cornu fugeret. Sed reor ego dictum Ing non Ring, quod genus duceret de Ingone. Et chronicon Upsalense quod XI. annis cornu fuxerit &c. Vide etiam Erasnum *lib. 2. Margaretor. pag. 24.*

Saxo vocat Haquinum Haraldi natum sorore, & ab illo donatum Suecia. Sicut & Othinum discordiæ authorem: fabula?

Alibi verò dicit Olonem sorore genitum Haraldi. Huic bello interfuit Starcoter, qui post conducto percussore Hathero mortuus et sepultus in Raliungensi campo, quem alii Tavastum, alii Helsingum vocant, isque descripsit hoc bellum carmine &c.

Starcaterum Suecum non Tavastum ut Olaus deceptus à Saxone *Lib. 5. cap. 3.* indicat nomen ut Johannes probat &c.

Egillus X. Haquini filius, qui regno potitus per legatos tributum poscit ab Omundo Rege Daniæ. Sed is legatos ad viam publicam

cam curat suspendi, & ideo bellum parat Egillus, cui Tonnonem ex Dania profugum præficit. Qui donis à Dano corruptus, arma in Regem vertit, quem auxilio Regis Daniæ octo præliis vicit, & nono tandem captus suspenditur Tunno. Deinde proceres in Egillum conspirant æquitatis ofores, & taurum maleficio insanientem Regi objiciunt, à quo trajectus occumbit, Upsaliæ sepultus. Ergò velut Frotho III. Rex Daniæ periit: Johannes, Hoc Laurentius irridet.

Saxo & Crantzius nihil de Egillo habent, mox ad Gotharum procedentes, Ericus, Olaus & duo minora, octo præliis victum, & nono victorem, tandem à tauro confossum.

Sed Chronicon Norvegiæ memorat, quod militiæ non deditus, & cum pater obiret, illius quæstorem Tune, pecuniam scrobibus mandasse. Is indignans se à filio non promotum, thesauro effosso cogit militem & octies Regem profligat, & tandem Egillus auxilio Frotonis IV. Regis Daniæ nono prælio ipsum & sectatores delet, promissum tamen non solvit Dano tributum illo triennio quo supervixit, quod amicissimi. Deinde taurus in sacrificii usum faginatus, mactandus lanionis evadit manus, sylvas petens, & venanti Regi occurrens, lancea frustra petitus, ipsum transfodit, conditus tumulo Upsaliæ &c. Ita chronicon Norvegiæ.

Sed Froto non synchronos, cum XIV. sit Rex ab Omundo, nisi gravis in chronico Daniæ sit error &c. Nec is Vendilkraka dictus, sed Other &c.

Gotharus Egilli filius, misso in Daniam legato Ebbone nobilissimam poscit filiam Omundi, & consensum obtinet. Ideò pro virgine deducenda Ebbonem denuò magnificentius expedit; Sed in hospitio latronis apud Hallandos fociis amissis, ad Regem suum tristis rediit. Id rarus Otharus fraude Omundi factum, bello impetit, & occurrentem filium Sivardum profligat, magnam Daniæ partem capit, sponsam vi abducit, & Simoni Snare præfectum Selandiæ, Scaniæ & Hallandiæ deputat, qui sæpè Sivardum profligat, & tandem uterque cadit.

Deinde narrat Longobardos ob famem sub Othero egressos, non anno DC. XCVI. ut Saxo, sed CCCLXXXII. ut Crantzius ex supputatione Eusebii asserit, eosque Ducibus Hachone & Ibbone, imprimis in Moringiam & Calmarniam profectos, ubi classem nacti petunt Gotlandiam, inde Germaniam, postque sedes varias, Italiam ingressi, ubi Romanis pulsus, ditionem inter alpes Appenninam occupant.

Post indignatos quosdam procerum ob sobrietatis legem à Gotharo latam, Jarmerico copias adduxisse, quibus occursum Regem à Fasto fratre ob legem eandem cæsum, itaque Fastonem regnasse, & post ipsum filium Gudmundum &c. Hæc Johannes, quem vide de Longobardis.

Laurentius dicit quod Rex quendam procerum Sibbonem stupri germanæ illati habens suspectum, occiderit, & hinc proceres in se concitasse, & Jarmericum &c. nihil loquens de Longobardorum expeditione, neque Crantzius hoc loco. Sed in vita Snionis dicit Laurentius Longobardos præsertim ex Scania egressos sub Ibore & Acone, primum Gotlandiam, post Rugiam petentes, ubi C. annos confederunt. Deinde Austriam & Ungariam adeunt, illic CLXXX. annis hærentes. Tandem Italiam &c. ubi CCVI. annis regnant & XXXII. habuerunt Reges &c. Capitur à Carolo Magno Desiderius &c.

Alii ita supputant, quod CCCLXXXIV. Rugiam hinc ingressi; Inde concedunt ad Danubium & Ungariam CDLXXVI. ut Wolfgangus Lazius; Anno DLXVIII. Italiam intrant, ut Sabellicus, ubi regnant CCVI.

annis, DCCLXXIV. capitur ultimus Rex Desiderius, & XXXII. ab exitu habent &c.

Sed vix reor sub Gotharo egressos, sed multo ante, & cum egressio illorum tam propinqua temporibus Caroli Magni ponatur, inde Crantzius imaginandi chaos in historia Danorum, & Johannes tot inferendi sumpsit occasionem: Cum tres tantum Reges inter Snionem, sub quo dicuntur egressi, & Getricum, qui Imperatorem impugnat.

Olaus ab Hillebardis vult dictos, & paulo post natalem Christi progressos &c.

Vide Crantzius in historia Snionis, an mulier illa fuerit Disa, de qua Olaus lib. 4. cap. 6. Item carmen Erasmi pag. 131. Sicut & Cromerum Lib. 2. pag. 19. de victoria Polonorum in Danos, & Longobardi CCIV. annis tutati suum decus, donec aliqui de Regum familia essent &c. Crantzius pag. 72. &c.

Chronicon Norvegiæ vocat ipsum Otherum filium Egilli, à quo non colente amicitiam ut pater cum Frothone, Danus tributa poscit. Quibus non impetratis, regnum diripit, & spoliis remeat onustus. Deinde cognoscens Otherus Frothonem bello implicatum Ruthenico, Jutiam classe invadit, ubi obviant Dani, ducibus Othero & Frothone, strageque ingenti utrinque facta cadit Otharus cum suis, funusque in colle expositum corvis, & lignea cornix missa in Sueciam cum his verbis: Non majoris æstimationis fuit vester Otharus &c. Hinc Otherus Vendilcraca dictus à posteris &c.

Adelus Otheri filius regnum adeptus, venia proposita revocat profugos ex Dania, nè versi in desperationem deteriora molirentur. Deinde revolvens damna patri & sibi à Dano illata, invitatus jungit copias in Jarmericum, cum Slavis, Vandalis & Rugiis, de quo Cromerus, quibus præfectus Haraldus Gothorum princeps, qui una obsidet Jarmericum arte quadam, & trucidant tandem cum suis, frustra opem Othini implorantem, & belli modum à Diis discentem. Hac parta victoria reversus Haraldus cum spoliis &c. & Rex Diis Upsaliæ ea propter libaturus, in limine lapsu equi moritur & prope sepelitur. Johannes Gothus.

Ericus, Olaus & duo minora, filium Othari, & Diis sacrificaturus equo ceciderit & obierit &c. Fragmentum vetustum Upsalense, quod juxta Dianæ templum ceciderit sacrificaturus. Laurentius quoque idem, addens Dianæ oblatum, eamque à Gotho Scythicam non Græcam fuisse, quodque idem perhibeat Jarmericum cum Slavis impugnasse. Sed Crantzius idem quod Saxo, videndique.

Chronicon Norvegiæ filium Othari dicit, qui diu regnavit, & dives Rex appellatus. Is piraticam exercuit, inter alias ditiones Saxoniam invadens, ubi aulam Geirtiveri Regis populatus, homines pecudesque ad littus pellit, quos inter fuit Irsæ, quam Adil ob pulchritudinem & prudentiam duxit uxorem. Deinde Sueciam invasit Helgo Rex Daniæ filius Haldani, qui rediens præter alia spolia Reginam abduxit & duxit, Adelo fugiente.

Cum autem filius Rolvo Kracha ex Helgone susceptus trimus foret, venit eo Olava Geirtiveri uxor, dicens Irsæ quod Helgo maritus etiam pater foret, & illa mater. Ideo deserit Helgonem Adelum repetens. Rolvo autem octavo anno designatus Rex Daniæ & Letræ. Adelus inde configit cum Ale Norvegiæ Rege in lacu Westrogothiæ Vener, victorque evadit, cadente Ale. De qua pugna, ut etiam quomo-

modo Rolvo Sueciam ingressus, aurum spargit in Furingvoldio, integra est historia Schioldunga Saga dicta. Coætaneus fuit Godegest Regis Helgelandiæ, cui & equos duos destinat Aloni ablatos &c.

Tandem diis sacrificaturus circumequitat salam libaminis, & cespitat equus, Rex lapidi allisus moritur & ibi sepelitur. Hinc liquet Attillum & Adelum eosdem. Confusam Daniæ Historiam, ut quæ de Pulmero eadem de Helgone dicantur &c.

Ostenus, Adeli filius, sub quo teste Norvegiæ Chronico, cæsus Rolvo in Letra à suo sororio Hiortuaro. Tunc Dani & Norvegi Sueciam graviter populati, multique se reges appellant sine regno, solum mare infestantes, dictique inde &c.

Et hinc liquet quantum Saxo aberrarit in sua historia &c.

Ericus & duo minora narrant, quod æmuli cognationis alterius, domo inclusum cum familia exusserint universa &c. Laurentius, quod in Ostrogothia domo inclusus fuerit exustus. Idem Olaus, causam ignorans, fortè Irfa &c. Sed Crantzius filet usque tempora Snionis. Fragmentum Upsalense dicit inclusum domo à Gothis exustum.

Johannes refert, quod suos duntaxat promoverit, alios procerum oppresserit. Ideo fit odiosus patriæ, cumque semel ex Suecia in Ostrogothiam venisset, pernoctat prope Nycopiam in curia quorundam nobilium, qui videntes regem omnibus sordere, capta occasione noctu exurunt, tota ipsi patria gratulante, honoresque decernente &c. Hæc Johannes &c.

Ingemarus, Osteni filius, quem Chronicon Norvegiæ vocat Ingvardum, militem insignem, qui, quod regnum à Danis & populis orientalibus tributo exhaustum, pace inita cum Danis, hos grandi classe impugnat, victoriam sæpius reportans. Semel autem prævalent orientales Regem trucidant, prope litus non procul à Steine conditus tumulo &c. miles fugit ad naves &c.

Chronica minora, & Ericus, quod Daniæ subiecerit, & tandem cæsum à Danis sub Logundö in Beltesund, quem alii Canutum quoque vocant.

Laurentius vocat insignem militem, adeo quod & Daniæ occupavit; Sed inter illos post incautius agens, in quadam insula maris Baltici Ösul vel Langö, insperate oppressus cadit. Idem Olaus Petri &c.

Fragmentum Upsalense vocat Canuti agnatum, & filium Brautemunder habuisse. Undè transeunt omnes Johannis Reges ob Longobardorum egressionem insertos, & Brautemundum Inguaro subijciunt &c.

Johannes ob indolem singularem à Nobilibus patrem cremantibus servatum, votisque illorum respondisse. Nam imprimis Russos, Livones & Caretes fecit tributarios. Deinde impugnat Hibernos & Britannos, incertumque an victor vel victus evaserit: tandem Danos subigit, à quibus dum incautius illic moratur, occiditur in Langö &c.

Inde ponit filium Ingemari Holstanum Regem Gothorum, & Sueonum Biornonem, quod Chronicon Daniæ ponat diversos Gothorum Reges, non tamen nominet.

Post ut inter Sivardum & Holstanum lis oritur ob Scaniam, & quomodo Sivardi filius Snio ambit filiam Holstani &c. Nam Crantzius in sua Daniæ Scaniam asserit Suetici juris hoc tempore perstitisse &c. Vide Crantzius lib. 2. pag. 40. & Huitfeldium &c.

Verum quidem Saxonem Gothis & Suecis diversos assignare Reges, sed quod ille Biorn, & hic Holstanus vocatus, non reperio, & hunc potius

tius Brautemundum reor vocatum, sed illius rapta fuit à Snione uxor
 Hic queritur Crantzius lib. 2. pag. 44. & 77. quod Chronica
 Scandiae à temporibus Snionis quando Longobardi egressi, anno CCC-
 LXXXII. ad DCCC. quando Carolus Magnus dominatus, adeo pauca
 tradant, & quidem ultra CCC. annos in historia Suetica omiffos. Hinc
 Johannes ansam sumit fingendi &c. quodque interim Longobardi
 XXXI. habuerint Reges per CD. annos; Interim XXVI. in Suecia &
 Gothia regnant. Johannes.

Vide Crantzius lib. 2. Dan. pag. 41. quomodo nomenclaturam
 Longobardorum investigat. Vide etiam Huitfeldium in historia Haraldus IV.
 de Regum Danorum dispendio &c. Sed male designatus Longobardorum
 exitus, non catalogus Regum &c.

Sed quod Johannes inter suos XXI. Reges ponat Rodolphum, non
 inficior Paulum Diaconum asserere D. post Christum anno ad Theode-
 ricum Gothorum regem migrasse ex Scandia, posthabito throno, sed
 incertum an Gothiae Rex vel Regulus alicubi.

Idem de Hathino dicendum, ad quem Johannes sequens Proco-
 pium, ab Herulis legatos missos in Thyle habitantem &c. Sed hæc in-
 certa, & Procopius vocat Datinum non Hathinum, nec Hatuna fundatam
 reor ab isto &c.

Deinde quæ refert de Gostago mihi suspecta videntur, aliis ru-
 minanda permittens. Sed Arthus Gothi idem est qui Anglis, ut ipsa
 probat historia de Suan conficta, ad quam Johannes provocat.

Circa hæc tempora dicuntur Normanni egressi, sed ego reor
 longè prius inde piraticam actam &c.

Vide Crantzius lib. 4. Daniæ pagina 72. & quod captus De-
 fiderius Rex Longobardorum CCVI. juxta Sigbertum & Reginonem.
 Ita ponit XXI. Reges noster Gothus inter Ingemarum & Brautemun-
 dum, sed qua veritate ipsi linquo comprobandum.

Chronicon Norvegiæ Brautemundum subrogat Inguaro, vocans
 ipsum filium & Regem pacificum, ditemque, qui tandem necem paren-
 tis ulturus, populis orientalibus bellum intulit, quibus subactis, victo-
 riam & spolia refert. Sub illo rege humanissimo insignis rerum co-
 pia fuit apud Sueones. Is enim Sueciam silvis purgavit, regnum am-
 pliavit, vias paravit, inde Braut Anund vel Brötto Anund. Tandem
 unum prædiorum invisurus ineunte vere, in convallibus nivibus & aquis
 submersus.

Fragmentum Upsalense vocat filium Ingemari, & cæsum in Ne-
 ricia à fratre contendit, filiumque Ingellum successisse non Sivardum vel
 Biornonem &c. Chronicon utrumque minus vocat item Ingemari fi-
 lium, & cæsum in Nericia per Sigved seu Sigvardum fratrem in
 campo *Hogahed*. Idem Ericus & Olaus. Laurentius idem, & quod cæsus in
Himelobed seu *Hogahed*.

Tamen forte aliquos Ingemarum & hunc inter ponendos ob
 Longobardorum egressionem, sed Johannes catalogum non admittit,
 Artum esse Anglicum non Sueticum. Post refert ex Olao fratre
 quid Hemoldus narret de Haroldo Rege Gothorum &c. Jam se-
 cutus Johannes suum cerebrum & Saxonem, ponit Beronem, Sivar-
 dum & Herotum, aliosque, quorum descriptionem, vide apud illos &
 Crantzius. Sed Johannes asserit Brautemundum cognomine Frö, à fra-
 tre Sivardo cæsum in Neritia in campis Cælestibus, licet Sivardi Regis
 Norvegiæ niteretur auxilio, ipsum vituperans, quod desertor religionis
 Chri-

Christianæ, ut Bero cultor. Nuga &c. aliud longe tribuit ipsi encomium chronicon Norvegiæ.

Itaque de his silent nostri historici, Crantzius idem narrat de Fro quod Johannes.

Ita perveni ad tempora Magni Caroli Imperatoris; hæcque Cajanaburgi adnotata 1619. mense Junio.

Notandum verò quod quem Saxo vocet Fro, eundem & esse Sivardum, quem non regem Sueonum sed Gothorum, & cum Brautemundo rege Sueciæ in Nericia pugnas; siquidem Saxo commisceat Reges Sueciæ & Gothiæ. Verum an fratres fuerint hæsito, & chronicon Norvegiæ nihil memorat, ut neque hujusmodi tribuit exitum Ingemarum.

Item quod Normannorum primæ excursioni certum non possit tempus assignari, cum à sui exordio semper Norvegi & aliæ boreales gentes vixerint piraticis prædationibus ut infra &c.

Ingellus Aunundi filius patri succedit, qui lucta superatus in pueritia ab Alphi, Inguorti Regis filio illacrymatur. Sed Suibdager nutritius affatum lupi cor illi dedit manducandum, unde ferocissimus evasit.

Deinde regno Upsaliæ potitus, evasit primarius Scandiæ rex prout Othinus decrevisset. Nam thronum patris conscensus, in scabello inferiori sedit, & allatum cornu surgens exhausit, thronum conscendit, jurando ditionem paternam dimidio plus se aucturum.

Illuc VI. Reguli convenerant, aliique primates, & vesperi quando universi somno vinoque sepulti, jubet ædes incendi, VI. Regulos ita flammis absumens, & ditiones subdens.

Gram Sudermannorum Rex suæ gratulatus absentiæ, Hiortvaro Ulphingo alteram Regis filiam Hildegardem despondet, foedusque in Ingiallum pangit.

Item Hauge prius habuit filium, qui Gothorum fuit rex, quem Hemoldus Herolt, & Saxo Herotum, eundemque reor extitisse.

Anno. DCCC. Gothi Vinetam opulentissimam, ad ostia Oderæ civitatem inhabitantes, insurgunt adversum concives, & Heroto seu Hauge Gothorum Rege Danisque in subsidium vocatis, funditus delent. Unde victores permissione Heroldi migrant in Gotlandiam, Visby emporium famosissimum exordientes, quod Bircâ desolata inclaudit. &c.

Sed Ingiallus Hagni non timens potentiam, nec affinitatem Grami, ipsos ad pugnam invadit paratos. Atqui perfidia suorum, scelus regum detestantium, victus, & faucibus fugit Upsaliam, diuque exinde pugnatum, donec pax inita, quoad viverent duratura.

Hac securos invadit deinde Ingiallus, & in Selia insula Gramum & generum Hiortvarum convivantes exurit: jta sparsum quod XII. exusserit Reges & regna subdiderit; forteque Heroltum quoque. &c.

Sed quomodo præcatur Regnerus in aula Heroti, & à filio forceroque impugnatur, vide alios.

Deinde Regnerus & forte Herotus scelere & tyrannide offensi Ingiali, bellum meditantur. Cui etiam Afa seu Esa filia præbuit causam, quæ filia Ingelli, nupta regi Scanorum, causa fuit interitus mariti & leviri, jamque parenti profuga adhæsit.

Hæc horrenti patri crudelitatem Ivari & reliquorum, dedit consilium, ut se & familiam incenderent, paruitque & periit, memoriam non gloriam inde adipiscens. De hac & Olao Vermorum re-

ge loquitur Saxo in historia Haquini Ring, filiam Olai memorans, quod falsum, nec Olo hujus fuerat maritus &c.

Postmodum Regnerus aliquot annis, filiique Sueciæ & Gothiæ crudeliter dominati, interim Olao Ingialli filio in Vermelandia latitante. &c.

Etenim ita sublato Ingiallo insurgunt indigenæ stirpem deleturi, ideoque cum populo fugit multo Olaus in deserta prope Vermelandiam & Elbiam, quam vel cæpit vel excolit, idque Sueones inaudientes, per contemptum vocant Trätelga.

Duxit autem filiam Reguli Sologię dictam Sölve, ex qua plurimos nactus filios, quos inter Haldanus non ditionem solum avi materni, sed & totam nactus Norvegiam, regiam interpolans progeniem, ut chronico diximus Norvegico. &c.

Varios sequor authores in prima parte, ab Ingone, Norvegiæ Chronicon usque tempora Caroli Magni. post verò, Mag. Adamum Bremensem, usque ad Regem Philippum, tandem nostros & alios. &c.

